ÎN ACEST NUMĂR: PETROLUL

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 6
(221)
Anul XXI
MARTIE 1968

NCOTRO RAPID?

că toți jucătorii
mpionilor ar
age" ca Ionescu... *(in imagine, duel cu Petescu)*

SPORT DE PERFORMANȚĂ ÎN ÎNTREAGA ȚARĂ!

EDITORIALUL NOSTRU

de **DIMITRIE CALLIMACHI**

Totalitatea măsurilor privind noua organizare administrativ-teritorială a țării formează un cadru propice desfășurării la un nivel superior a activității de educație fizică și sport. Noul cadru creează acum posibilități largi de organizare a unei bogate activități sportive pe întreg teritoriul, de îmbunătățire mai rapidă a acesteia în toate localitățile, de stimulare și promovare a inițiativelor, a specificului local, de diversificare a activității sportive — mai ales în sportul de masă — de concentrare a forțelor pentru îmbunătățirea calitativă simțitoare a sportului de performanță.

Așadar, una din sarcinile actuale de cea mai mare importanță este dezvoltarea armonioasă a sportului de performanță de către organele sportive nou create, în conformitate cu cerințele documentelor Conferinței pe țară a mișcării sportive, din iulie 1967. Fiindcă, știut este, o mișcare sportivă e redutabilă doar dacă e larg răspîndită pe ÎNTREG teritoriul țării și că nu poate avea rezistență în timp performanța pregătită «în laborator» sau doar în cîteva cluburi centralizate.

Sportul de performanță va fi cu adevărat puternic, în accepția largă a cuvîntului, doar **DACĂ SE VA BAZA PE SUMA VALORILOR GENERALE, DACĂ ÎȘI VA TRAGE SEVA** (a se citi selecționații în reprezentative) **DIN ÎNTREAGA ȚARĂ!**

După cum se știe, sportul nostru de performanță — care a obținut în ultimii ani succese de prestigiu, s-a mutat, în principal, la București. În felul acesta, provincia, în ciuda unor realizări incontestabile, a fost prezentă destul de anemic pe harta sportivă a țării. Cîteva excepții: victoria «11»-lui din Reșița (în 1954), în populara competiție de fotbal care poartă numele prestigios de «Cupa României», reușită în fața unui team deosebit de redutabil la acea vreme, Dinamo București, urmată de aceea a Arieșului din Turda, în 1961, în fața Rapidului, care au bucurat nespus, ca și succesele Petrolului, în cea mai importantă competiție fotbalistică a țării — campionatul — care cu o echipă mai modestă ca... nume, a întrerupt șirul, ce părea de oțel, al victoriilor bucureștene în campionatele de fotbal, ducînd în ultimii 10 ani de trei ori culorile ploieștene pe treapta cea mai de sus a podiumului. Un ecou la fel de favorabil l-a stîrnit, printre toți iubitorii «sportului-rege», startul lansat al Argeșului în actualul campionat.

Și am mai înregistrat (în ultimii ani) cîteva puncte în favoarea sportului din provincie. Așa, de pildă, se cuvine menționată ascensiunea gimnastei ploieștene Elena Ceampelea, care a devenit campioana țării. Și pentru a completa afirmația am mai putea nota că o serioasă rivalitate pare a-i veni astăzi din Cluj (Irina Sărăcuț), Lugoj (Alina Goreac), Bacău (Maria Andrioaie), orașe care înscriu în ultima vreme pași pe drumul supremației în gimnastica feminină. După cum nu pot lăsa indiferent pe nimeni succesele handbalistelor din Timișoara care au cucerit titlul republican (alături de sportivele din Sibiu, Brașov și Tg. Mureș, ele luptă acum de la egal cu bucureștencele pentru întîietate) sau cele ale popicarilor din Reșița care, împreună cu colegii lor din Cîmpina, Ploiești, Arad și Tg. Mureș, au atins consacrarea mondială și își dispută întîietatea pe țară între ei. Surprind plăcut și creșterea constantă a valorii studenților voleibaliști din Galați, printre cei mai buni de la noi, ca și evoluțiile superioare ale colegilor lor handbaliști din Timișoara și Cluj și, în fine, acelea ale rugbyștilor din Constanța, Bîrlad sau Iași.

Și, ca un corolar al acestei situații, mai putem sublinia că astăzi înotătorii din Reșița sînt, în ansamblu, **cei mai buni din țară**, ca și «ping-pongiștii» din Cluj, și colegele lor din Arad sau schiorii sinăieni și brașoveni, a căror supremație e necontestată (de fapt așa și trebuie să fie, ei fiind doar stăpînii munților!).

Dar toate aceste succese ale sportivilor noștri din țară, oricît le-am lăuda, oricît le-am împreuna, reprezintă — în contextul performanțelor sportului românesc — doar un... buchețel.

Este de aceea de datoria actualelor Consilii județene și municipale să privească cu toată seriozitatea problema ridicării sportului de performanță, prin punerea accentului pe dezvoltarea sporturilor tradiționale, ca și a acelor ramuri — al căror număr, din păcate, se cam îngroașă în ultimul timp — rămase, prea adesea, în urmă, cum ar fi atletismul, gimnastica, natația și, hai să-l numim, fotbalul! Ele trebuie să se sprijine pe o colaborare strînsă cu școala, cu sindicatele, cu organizațiile U.T.C., cu consiliile populare și cu toate celelalte organizații și instituții care au sarcini pe linia mișcării sportive.

În această acțiune de importanță cu adevărat națională este necesară angrenarea tuturor factorilor care concură la bunul mers al activității sportive: profesori de educație fizică, antrenori, medici și alți specialiști, sportivi fruntași sau foști sportivi de frunte. Numai prin unirea eforturilor tuturor se va ajuta, încuraja și întări sportul.

Apare, totodată, și necesitatea asigurării bazei materiale corespunzătoare pentru ca aceste eforturi să dea rezultatele dorite și atît de așteptate. Trebuie folosite cu maximum de eficiență terenurile, toate «spațiile de lucru», întreaga bază materială existentă, ca și cea în curs de execuție.

Viața a dovedit că pentru a se obține performanțe în sport nu este necesarmente obligatorie existența unor condiții materiale **«cu totul deosebite»**. Din nou vom apela, pentru a argumenta, la un asemenea fenomen ca «natația din Reșița», care dă mai mulți campioni și rezultate mai bune decît Capitala (!), deși nu are decît **un singur** bazin de 25 de metri și doar **doi** antrenori calificați (Ion Schuster și Francisc Könich). Dar ce buchet de înotători — Anca Andrei, Zeno Giurasa, Herman Schier sau, dintre cei mai noi, Alexa Băin, Mircea Hohoiu și Eugen Almert (Să sperăm, acum, că noile bazine acoperite — splendide — din Cluj și Ploiești vor lansa o sportivă provocare celor din Reșița în cursa pentru cît mai mulți și mai valoroși campioni). Și mai e Romanul, oraș relativ mic și fără o tradiție sportivă deosebită, dar unde, lăudabil, antrenorul Constantinescu-Nehoi cizelează an de an atleți plini de talent. Deci, în concluzie, SE POATE face sport și acolo unde sînt condiții mai modeste. Trebuie, se vede, multă tragere de inimă, pricepere și un climat favorabil. Și mai trebuie ceva: **oamenii să fie lăsați să lucreze în timp, să nu fie întrerupți în procesul muncii lor, să nu fie descurajați!**

Am dori să mai ridicăm o problemă, aceea a tradiției sportive, a continuării drumului deschis de înaintași. De data aceasta să luăm ca exemplu atletismul, socotit, pe drept cuvînt, «sportul nr. 1» pe planul utilității și al posibilităților simple de practicare. Cîndva aveam centre importante în țară. Să numim Timișoara, în primul rînd (Iolanda Balaș, Ioan Soeter, Eugen Lupșa, frații Raica, Edith Treibal, Luiza Ernst, Zoltan Vamos etc.), Clujul (Moina, Zenide, Coracu, Spaniol, Porumb, Ursu-Palade, Alexandra Taifas-Sicoe etc.), Reșița (Zeno Dragomir, Mihai Truică, Ștefan Heghedus, Xenofonte Boboc), Brașovul (Pandrea, Pop, Baboe, Coman). Dacă adăugăm și Bucureștiul, e clar că, dacă făceai o selecție, **aveai de unde alege!** Dar astăzi? Care e situația? Capitala (și mai ales cluburile mari, Dinamo, Steaua și Rapid) care a cules cam tot ce a găsit de valoare prin provincie pe motivul... clasic al asigurării unor condiții materiale mai bune de pregătire, are «ceva» atletism, în schimb, restul țării, mai nimic! Timișoara, Brașovul, Clujul și Reșița aproape că au încetat să mai figureze pe harta atletismului. Întrebarea e: a progresat atletismul românesc pe această cale? Am îndrăzni a spune că, dimpotrivă.

Și mai avem tradiții care se cer aprig susținute. Să amintim boxul din Galați, Brăila, Constanța sau Reșița, handbalul la Sibiu, Brașov, Făgăraș sau Timișoara, ciclismul la Brașov și Ploiești, sau rugbyul, care și-a creat recent tradiție la Bîrlad, Iași și Constanța, scrima — la Satu Mare și Cluj etc. etc.

Bineînțeles, însă, că nu trebuie să lucrăm numai acolo unde tradiția și-a croit drum. Sportul trebuie ridicat pretutindeni și în centre noi, așa precum industria noastră socialistă se dezvoltă și ea impetuos, chiar și acolo unde nici nu îndrăzneam a visa. Socotim că putem face acest lucru, deoarece tineretul țării noastre este talentat și dotat pentru sport.

Perioada reorganizării teritorial-administrative a țării s-a încheiat. Fiecare știe acum ce are de făcut. S-au întocmit pretutindeni planuri de muncă. S-au precizat responsabilitățile, se cunosc fondurile destinate activității sportive. Problema centrală e astăzi: **să se treacă la acțiune!** De ani de zile organele noastre sportive din țară fac planuri, își iau angajamente, dar cînd vine sorocul... producției, unii încep să retușeze cifrele și avansează tot felul de scuze. A sosit timpul — o dată cu noua perioadă în care pășim — să se termine cu asemenea metode învechite, necorespunzătoare.

Repetăm că este de datoria organelor sportive locale să dezvolte simțul răspunderii, în rîndul lucrătorilor lor, să angreneze întregul potențial uman și material existent în județe, pentru ca finalmente să creeze acele **echipe de prestigiu**, prilej de mîndrie, **acele echipe și sportivi de valoare națională**, care să reprezinte cu cinste culorile județului în campionatele republicane și cele ale patriei în întrecerile internaționale. În acest fel, județele vor contribui efectiv la creșterea «avuției sportive» a țării.

Desigur, pentru a se ajunge la aceasta e nevoie — între altele — de **continuitate**. Pentru aceasta, e necesar ca organele sportive locale și mai ales antrenorii să aibă garanția stabilității elementelor pe care le cresc — lucru valabil mai ales acolo unde există tradiție și condiții deosebite — astfel încît ei să-și poată crea, în timp, un flux continuu de talente. **Considerăm că aceasta este o condiție sine qua non a creșterii calității sportului în întreaga țară.**

Trebuie să mai adăugăm — și nici măcar nu avem pretenția de a fi originali în această privință — că, dacă într-o anumită perioadă de timp, dacă în anumite condiții, absorbirea de către marile cluburi din București și din alte două-trei centre mai importante ale țării a «vîrfurilor» sportive a fost justificată de posibilitățile superioare ale acestora în valorificarea mai judicioasă a unor talente sportive (uneori și în interesul general al sportului românesc), au existat și multe exagerări. N-am vrea, de pildă, să se mai întîmple ca sportivi consacrați să fie aduși peste noapte la București (exemplele sînt prea numeroase și bine cunoscute pentru a fi reluate), lăsîndu-se o poartă prea liberă comodității unor antrenori în a NU crește cu trudă și migală tineretul, ci în a beneficia «de-a gata» de galoanele consacrării pe seama muncii asidue, modeste a «căutătorilor» și «șlefuitorilor» de diamante, despre care adesea nu s-a pomenit nimic.

Nu vrem ca prin rîndurile de față să excludem posibilitatea, ca în interesul general al activității noastre sportive, pentru o mai bună dezvoltare a unui sportiv talentat, apărut într-un colț de țară unde **deocamdată** nu există cadre de specialitate și **toate** condițiile de pregătire, aceste talente să fie promovate în cluburi mari (și nu sînt puține la noi în țară!), care să le poată asigura condițiile necesare unei pregătiri la cel mai înalt nivel. Dar excepțiile nu trebuie să mai constituie reguli!

Nu o dată am stat de vorbă cu antrenori care, singuri, dîndu-și seama că la un moment dat nu mai pot oferi unor tineri ceea ce aceștia au cu adevărat nevoie pentru a crește pe planul performanței sportive, considerau necesar ca elevii lor să promoveze într-o «clasă superioară». Dar, firește, mai mulți au fost aceea care s-au văzut cu secțiile pustiite de talente, pentru că elevii lor... plecau la cluburi mari NU din nevoi obiective, ci pentru că erau «atrași» de antrenori învățați la rele. Să mai adăugăm și faptul că nu puțini au fost acei sportivi de valoare care, «adunați» din dreapta și din stînga, peste nevoile reale ale unor cluburi, au avut soarta «stocurilor supranormative», depreciindu-se din punct de vedere sportiv pe banca rezervelor, în timp ce alte unități sportive duceau o lipsă cronică de elemente valoroase.

A sosit timpul să suflecăm mînecile și, urmînd exemplul economiei naționale, să punem umărul pentru extinderea geografică a sportului de performanță pe întreaga suprafață a țării, cu seriozitate și simț de răspundere, cu dragoste și elan. Acest lucru se va realiza, însă, așa cum am arătat, numai dacă **se va asigura un climat favorabil dezvoltării mișcării sportive pe întregul teritoriu**, astfel ca «mirajul» Bucureștiului să nu mai constituie un «stimulent» pentru talentele provinciei.

Considerăm că în această direcție și CNEFS și federațiile sportive ar putea interveni pentru a limita, pe cît posibil, această adevărată «hemoragie» din sensul Provincie-București care a dus la anemierea multora din sporturile noastre. Să fie, de exemplu, generalizat principiul sacru al obținerii dezlegării de la club — care operează și în fotbal — în orice situație de transfer.

SĂ DEZVOLTĂM, AȘADAR, SPORTUL ÎN ÎNTREAGA ȚARĂ, CONVINȘI FIIND DE ADEVĂRUL CĂ CU CÎT VOM AVEA MAI MULTE CENTRE SPORTIVE PUTERNICE, CU ATÎT VOM AVEA UN SPORT DE PERFORMANȚĂ MAI ÎNFLORITOR ȘI ECHIPE REPREZENTATIVE MAI REDUTABILE!

•

Pînă una-alta, am putea organiza, cu mult ecou, credem, meciuri București-Provincie, prilejuri de selecție onestă pentru formarea echipelor reprezentative. Am pledat pentru astfel de partide la rugby, dar de ce nu s-ar organiza ele și în fotbal, handbal, volei sau baschet? Utilitatea și interesul pentru asemenea întîlniri ar fi certe.

LA REȘIȚA

Deși trăiesc într-un oraș cu o veche tradiție sportivă, nu s-ar putea spune că în ultimii ani reșițenii s-au situat în plutonul de frunte al sportului românesc. Dar, noi sperăm, că lucrurile se vor îndrepta cît de curînd. Speranțele sînt generate de marea dragoste pentru sport pe care am întîlnit-o aici și, mai mult, de realele potențe aflate în noul municipiu, potențe capabile să revalorizeze sportul reșițean și să-l readucă cît de curînd pe primul plan.

În paginile noastre fotoreporterul ION MIHĂICĂ înfățișează cîteva imagini mai reprezentative care caracterizează preocupările sportive actuale ale reșițenilor.

SPORTUL ARE MULȚI PRIETENI

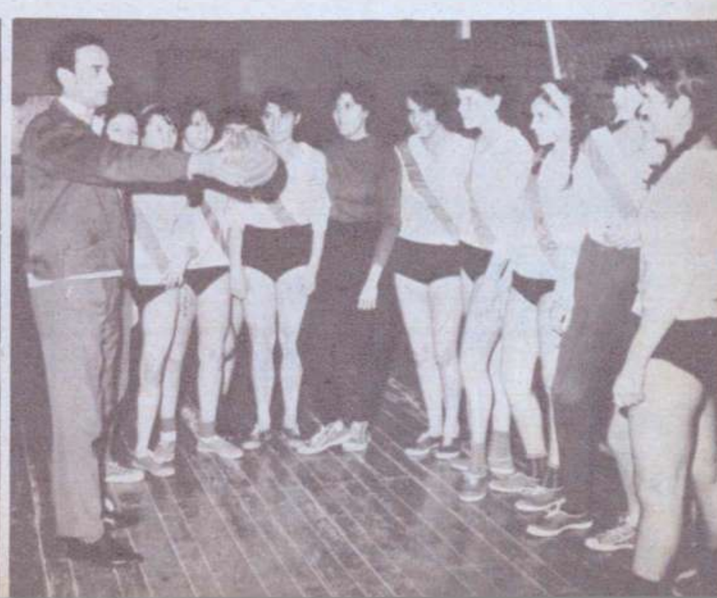
TRADIȚIA HANDBALULUI

Încă de pe timpul cînd fratele mai mare — intru număr și teren — se bucura de sufragii unanime, pentru simplul motiv că mezinul, in speță handbalul in 7, nu se născuse încă, Reșița s-a afirmat ca un puternic bastion al jocului care a însemnat cîndva... opusul fotbalului. Afirmația nu este gratuită și ea este confirmată și de excelentul loc II, ocupat în campionatul național de handbal în 11 din anul 1958.

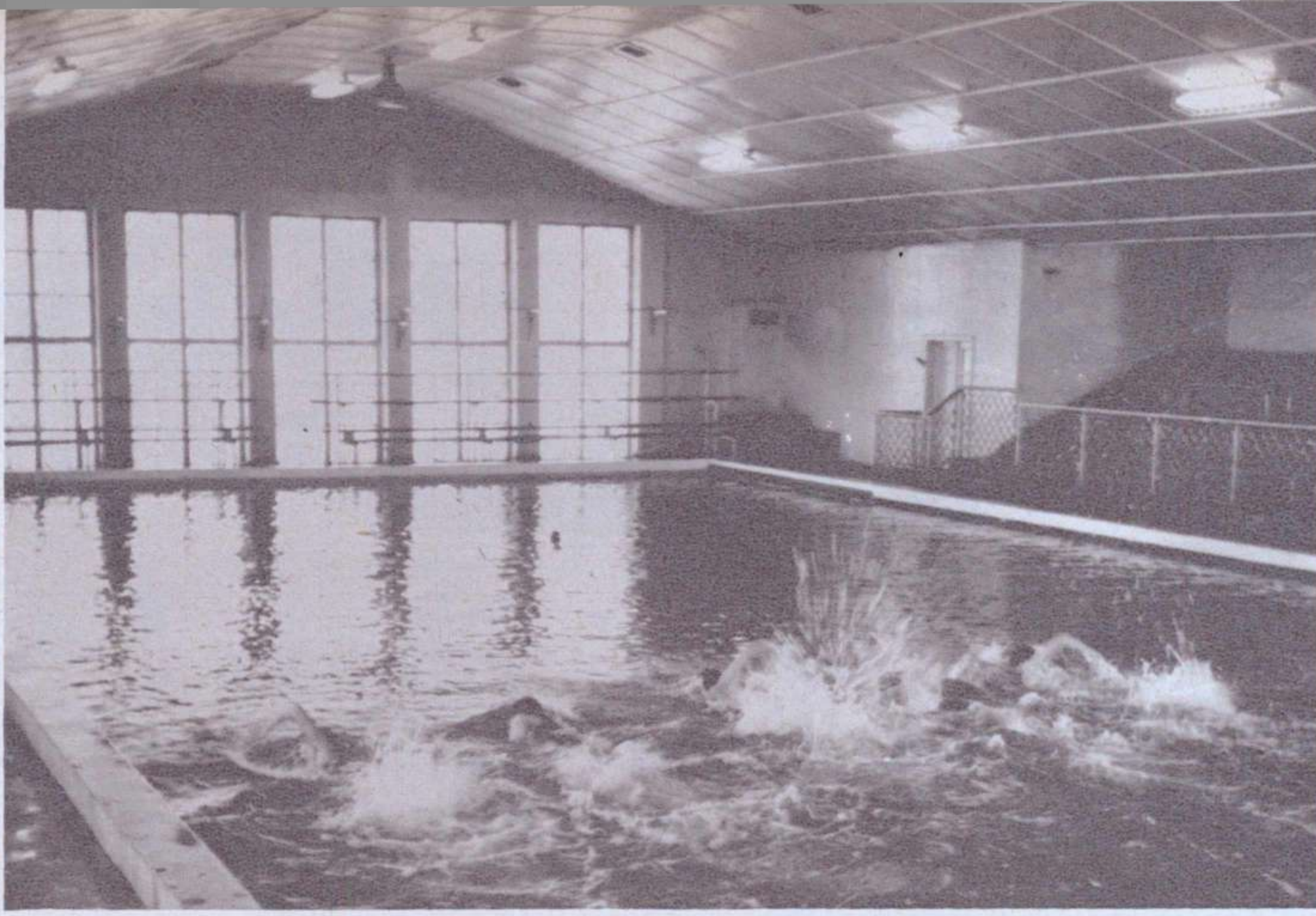
Și tradiția și-a pus pecetea și pe noul handbal, pentru că reșițenii s-au relevat in continuare (au intrat, de exemplu, în turneul final al campionatului din 1963) prin asemenea jucători maturi ca Jochman, Barabaș, Ferenschutz sau mai tineri ca Negovan, portarul actual al naționalei, atît de lăudat. Temeiul acestor succese, ca și acela al unor izbînzi viitoare, e ancorat în larga răspîndire a handbalului in rîndurile tineretului școlar reșițean. Copiii și tinerii, în general, s-au afirmat în repetate rînduri in competițiile rezervate lor (cucerirea «Cupei Sportul popular» ediția 1963/64-la juniori) și ei activează temeinic și permanent sub îndrumarea unor asemenea profesori ca Gotchling Reinhardt, Petru Enășel ș.a., slujitori devotați pe altarul handbalului, conștienți, desigur, că României—care are de apărat in handbal un prestigiu de prim rang, dobîndit în lume prin cucerirea consecutivă a două campionate mondiale—trebuie să i se asigure schimbul de mîine.

În fotografii: un aspect din sala de sport unde se joacă handbal. Jos: echipa divizionară A la antrenament și, în dreapta, elevele handbaliste de la Școala generală nr. 6 (antrenor prof. Petru Enășel).

LA REȘIȚA sportul are mulți prieteni

NATAȚIA PE PRIMUL PLAN

Despre natația reșițeană a început să se vorbească de la o dată mai recentă, mai precis, cam de vreo 10 ani, de cînd a intrat în funcțiune noul bazin acoperit, un adevărat laborator al performanțelor înalte. Nume ca acelea ale Ancăi Andrei, ale lui Zeno Giurasa, Herman Schier, Danielei Coroiu, Mircea Hohoiu, Alexa Băin sau Eugen Almer — cu toții elevi ai acestui mare maestru în ale natației care este Ion Schuster — au astăzi o largă circulație pe toate pistele de apă din România, unii dintre acești tineri avînd și certe perspective internaționale. (Și ar cam fi timpul să mai «săltăm» puțin în ierarhia continentului. Hai Anca! Hai Zeno! Haideți, voi copii ai Reșiței, poate faceți ceva, care să lege și mai mult orașul vostru de saltul natației românești!).

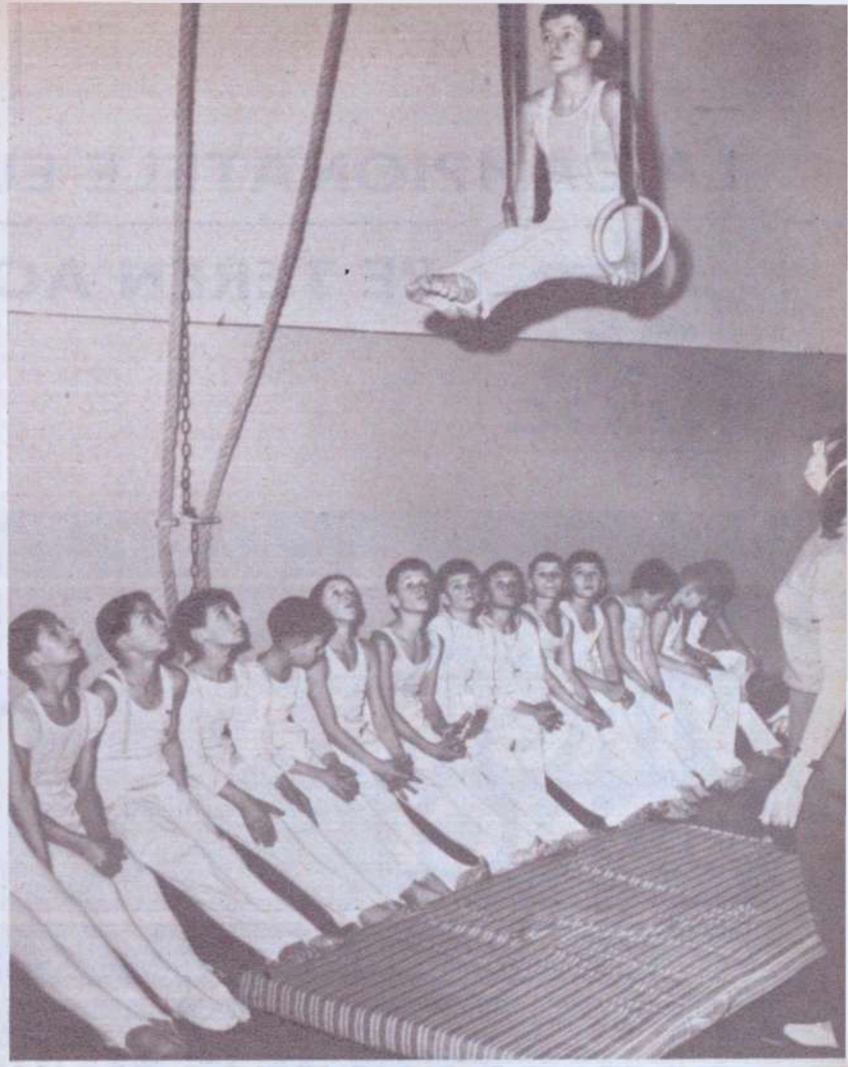
În fotografiile noastre prezentăm cîteva aspecte de la bazinul acoperit. În poziție de «delfin», Zeno Giurasa, deși el este consacrat ca «spatist», fiind recordman absolut la 100 și 200 m. În dreapta, drăgălașa Anca Andrei, o autentică speranță a probelor de spate. Jos, un aspect din timpul lucrului secției de natație.

DIN CELELALTE SPORTURI...

Reşiţa are şi alte preocupări sportive.

Iată sus, atleţii, care sîrguincioşi — în goană după marile performanţe — neţinînd seama de intemperiile vremii, nu au oprit nici un moment pregătirile. În prim plan două «vîrfuri» atletice, deocamdată mai... modeste, dar mîine, cine ştie? E vorba de Viorica Achim, o bună alergătoare şi săritoare în lungime şi, mai ales, de Sorin Păsula (11,1 sec.pe 100 m şi titlul de campion republican la juniori pe 300 m).

În dreapta, o grupă de tineri gimnaşti, elevi ai şcolii sportive, care se antrenează la inele sub conducerea fostei noastre campioane naţionale, Lili Munteanu, în sala de gimnastică a Casei de cultură. Ei vor să reînnoade o veche tradiţie...

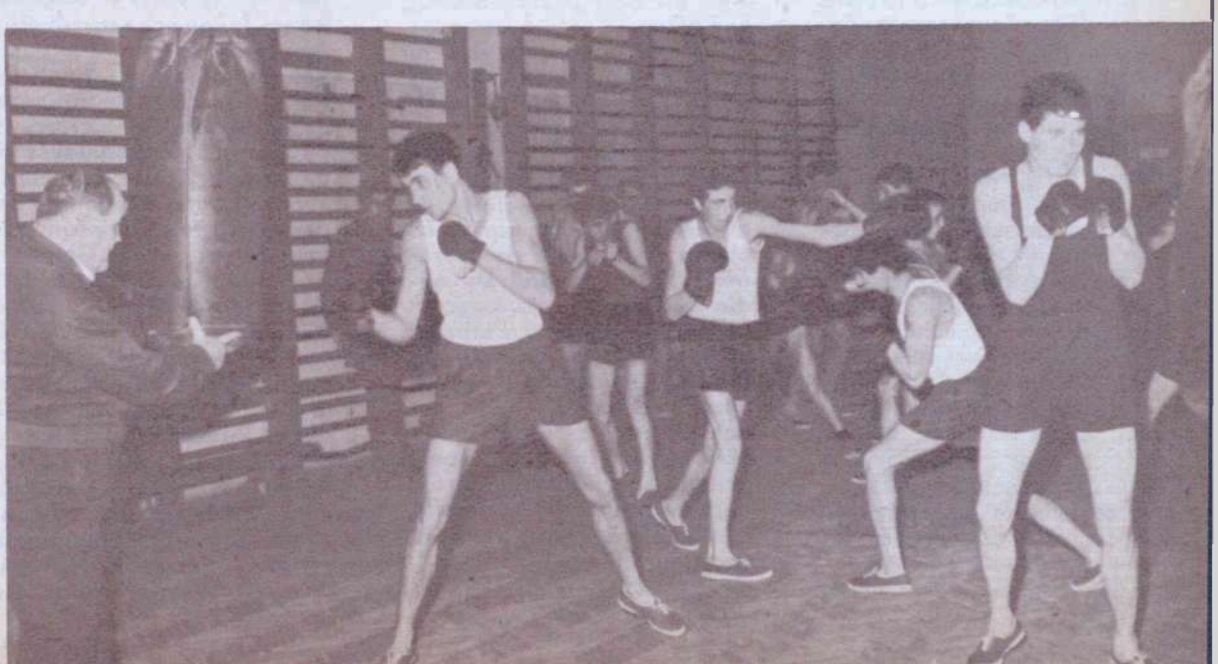
Popicarii reşiţeni Ion Micoroiu şi Constantin Rădulescu (în fotografii) au atins consacrarea mondială şi acum se alătură colegilor din Cîmpina,Ploieşti şi Tg. Mureş în disputa pentru supremaţia naţională.

Boxul este un sport cu veche tradiţie în capitala judeţului Caras-Severin. Petre Pop, Gheorghe Fiat, Romulus Indru, Lazăr Borduz, Vasile Secoşan, Puiu Nicolae, Constantin Ciucă, Ion Hodoşan sînt doar cîţiva din copiii Reşiţei care s-au relevat în ring. Astăzi, boxul a «căzut» în oraş, dar atenţia cu care fostul nostru campion naţional la categoria grea, Petre Pop,se ocupă de elevii săi de la şcoala profesională a C.S.M.R. (în fotografie) este o garanţie că nu peste mult timp vor apare alţi noi campioni de nădejde.

*

Tuturor sportivilor din fotografii, ca şi celor care n-au avut ...loc în paginile noastre le urăm mult succes în frumoasa lor activitate. Fie ca crearea noului Consiliu judeţean pentru educaţie fizică şi sport (preşedinte *Mărăşescu* şi vicepreşedinte prof. *Jianu*) să însemne pentru Reşiţa un îndemn spre o activitate sportivă din ce în ce mai fructuoasă.

LA CAMPIONATELE EUROPENE DE ATLETISM

III J.E.A.P.C.

PE TEREN ACOPERIT DE LA MADRID

ARGINT (înălțime) VIRGINIA BONCI

BRONZ (lungime) VIORICA VISCOPOLEANU

Bilanțul nostru de la Madrid — privit printr-o anumită prismă — e bunicel, chiar de bun augur pentru sezonul în aer liber. La campionatele europene de atletism pe teren acoperit (găzduite de capitala Spaniei în «Pista Cubierta» — un fost velodrom cu pistă de lemn), noi am avut șase reprezentanți: trei fete și trei băieți. Ce au recoltat ei? Virginia BONCI — medalia de argint la înălțime; Viorica VISCOPOLEANU — medalia de bronz la lungime; Șerban CIOCHINĂ — locul IV la triplusalt; Valeria BUFANU — locul V la 50 m garduri; Dan HIDIOȘANU — locul V (în serii) la 50 m garduri; Șerban IOAN — locul XVI la înălțime (vă dați seama stimați cititori, ce mulți adversari a avut Șerbănică al nostru!). Repetăm: bunicel! Precizăm, însă: bunicel pînă la ultimii doi! Dan Hidioșanu, de fapt, nici nu ar fi putut realiza mai mult. În ceea ce-l privește pe Șerban Ioan, el a evoluat la acest miting atletic european într-o singură aripă (la înapoierea din Spania, pe aeroportul internațional Băneasa, l-am întrebat pe Șerbănică: **«De ce ai obrazul bandajat?»**; el mi-a răspuns prompt și sincer: **«Mi-a crăpat de rușine la Madrid!»**)...

...Mă apropii de profesorul Constantin Dumitrescu. Îi spun în glumă că, privindu-l, îmi aduc aminte de anii copilăriei, cînd mă înfruptam cu lăcomie din basmele lui Petre Ispirescu. Replica lui Costel:

— Nu-s împărat, dar un ochi îmi rîde, iar celălalt îmi plînge...

— Te rog să te explici!

— Pentru asta nu e nevoie să fiu rugat! După cum se știe, Germina a avut piciorul în gips. I-a fost scos gipsul cu cîteva zile înainte de «europenele» de la Madrid. Un medic de la Centrul «23 August» (dr. Vasile Iliescu) a afirmat că federația de specialitate face o greșeală trimițînd-o pe Virginia Bonci la Madrid, deoarece nu e refăcută și va sări prost. Totodată, acest sceptic a mai fost de părere că Virginia Bonci a simulat însănătoșirea pentru a admira castelele din Spania, pentru a striga «Ole!» la corrida etc. etc. etc. În drum spre Spania, la Madrid în Pista Cubierta mă gîndeam că, dacă Germina dintr-un motiv oarecare nu va ajunge măcar la 1,70 m, toate oalele se vor sparge în capetele noastre, al meu și al doctoriței Angela Lăzăroiu care a certificat capacitatea 100% de concurs a Virginiei Bonci. Începe concursul. Sînt prezente toate valorile Europei. Germina trece neobservată. Nu face parte din categoria vedetelor. La 1,65 m două concurente părăsesc întrecerea. Alături de celelalte zece, Virginia merge mai departe, la 1,70 m. Din unsprezece rămîn opt. Și Germina. Stacheta este ridicată la 1,73 m. În ordinea concursului, Germina e prima. Trece din prima încercare. Din opt rămîn șase. Stacheta este urcată la 1,76 m. Germina încearcă prima. Reușește. Al doilea record național de junioare. Aplauze și urale — reacția miilor de spectatori. Urmează Rita Schmidt. Fenomenala săritoare germană doboară. Doboară la prima încercare și bulgăroaica Ivanka Blagoeva, și iugoslava Snejana Hrepevnik, și sovieticele Antonina Okorokova și Klara Pușkariova. Stacheta este ridicată la 1,78 m. În concurs au mai rămas cinci (Pușkariova a ieșit din întrecere). Germina păstrează prima șansă la intiietate, dar înălțimea de 1,78 m îi este accesibilă numai Ritei (care are același gabarit ca Germina: 1,74 m și 63 kg, dar mai tînără cu un an — 18). Și tot de una singură, Rita ajunge la 1,84 m. La 1,78 m putea să ajungă și Germina. Dar, aceeași greșeală la ultimul pas al elanului: lungirea lui! Oricum, Germina a cucerit medalia de argint într-o companie fără lipsuri valorice (e adevărat, au lipsit două excelente săritoare, dar ele aparțin altor continente — America și Australia; cu ele Germina se va întîlni în toamnă la Ciudad de Mexico). Cea mai mare supărare din cariera mea de antrenor am avut-o la Madrid. Abia aici mi-am dat seama că Șerbănică al meu nu poate progresa așa cum ar fi normal pentru că la antrenamente, din cauza slabei concentrări, nu acumulează 100%. Asta nu înseamnă că trec cu vederea insuficienta forță a piciorului său de bătaie, dificultățile pe care le-a avut în sala de la Madrid în timpul încercării elanului. Pur și simplu nu avea acces la ștachetă din cauza unghiului mare de atac — aproape 45 de grade, drumul fiindu-i barat de ceilalți care își luau elanul dintr-un unghi de maximum 15 grade. Oricum, Șerbănică m-a făcut de rîs. De aceea îmi plînge un ochi!

— O să-ți treacă supărarea!

— Germina (pentru că nu a putut răzbi pînă la 1,80 m) și Șerbănică (pentru că a capitulat la 2,05 m, înălțime pe care a trecut-o din prima încercare), știu că le voi admite, de acum înainte, participarea în concurs numai după ce voi fi convins că și-au scuturat bine hainele. La o recepție — concursul — nu se cade să te prezinți cu scame!...

*

...Medalia de argint a Virginiei Bonci este cu atît mai valoroasă, cu cît avem în vedere că singurele probe fără absențe esențiale au fost la Madrid săritura în

înălţime femei şi săritura în înălţime bărbaţi. La săritura cu prăjina au lipsit recordmanul european, grecul Cristos Papanicolau, şi francezul D'Encausse, la triplusalt nu au fost prezenţi recordmanul mondial, polonezul Joszef Schmidt, şi campionul european, bulgarul Stoikovski, ca şi valoroşii Iaskolski, Kalocsai, Rückborn, la săritura în lungime femei au absentat recordmana mondială, englezoaica Mary Rand, şi excepţionala poloneză Irena Kirszenstein. Bineînţeles, chiar cu atîtea lipsuri în orchestră, campionatele europene s-au bucurat de aprecieri dintre cele mai bune: organizare excepţională condiţii de concurs ireproşabile, public spectator competent, rezultate pentru litere de aur, argint şi bronz — într-adevăr...

•

...La campionatele europene de atletism pe teren acoperit au asistat în fiecare zi de concurs aproape 10 000 de spectatori. Cifra asta neobişnuită am pus-o pe seama sezonului mort la corrida. Dar a fost o greşeală. La sud de Pirinei, pe lîngă fotbal, tenis de cîmp, ciclism, corrida, a început să prindă rădăcini şi ramuri atletismul de performanţă: L.M. Garriga — 2,08 m la înălţime; L.F. Areta — 16,47 m la triplusalt; I. Sola — 5,00 m la prăjină (performanţe obţinute la Pista Cubierta).

•

Rezultatele obţinute la campionatele europene de atletism pe teren acoperit de la Madrid au fost, în marea majoritate a cazurilor, de bună valoare. Înseamnă că marea majoritate a atleţilor au lucrat cu sîrg în această iarnă, în special în această iarnă, pentru că ea este ultima dinaintea Jocurilor Olimpice de la Ciudad de Mexico. Acei atleţi care n-au procedat la fel s-au înşelat. Conservîndu-şi energiile pentru la vară, ei, de fapt, şi le-au irosit în timpul iernii fără să observe. Să sperăm că asemenea cazuri nu pot fi găsite nici în ruptul capului în rîndul olimpicilor noştri. Confirmarea sau infirmarea (pe care, sinceri să fim, n-o dorim) ne-o va aduce evoluţia în aer liber căreia i s-a dat startul (la ora cînd apare reportajul nostru). Despre ea vom vorbi în numerele viitoare, pînă la Olimpiadă şi după ea...

Horia CRISTEA

RITA SCHMIDT

Există în sport, unele apariţii fulgerătoare, a căror ascensiune este urmărită cu atenţia cu care urmărim cometele. Un astfel de fenomen este şi noua «senzaţie» a săriturii în înălţime — tînăra — RITA SCHMIDT — din R.D. Germană.

În numai 3 ani, această atletă precoce a reuşit un progres de 34 cm! Iată, de altfel, progresia performanţelor sale:

1965 — 1,51
1966 — 1,68
1967 — 1,76
1968 — 1,85 (în sală)

Născută în anul 1950 şi înaltă astăzi de 1,74 m, Rita şi-a depăşit propria înălţime cu 11 cm. Tînăra elevă din Leipzig este antrenată de fostul campion şi recordman al R.D.G. — Gunther Lein. Anul ascensiunii internaţionale a fost 1967. A reuşit 1,76 m la 16 iulie, rezultat cu care a intrat în galeria marilor performere mondiale, performanţa sa fiind totodată un nou record european pentru juniori. În acelaşi an, a mai sărit 1,75, 1,74 de 3 ori şi 1,73 de 7 ori. Deci este vorba de o constanţă remarcabilă.

1968 a început sub auspicii extrem de favorabile, atît pe planul rezultatelor, cît şi pe cel al constanţei. Succesiv, în luna februarie ea dă de lucru statisticienilor: 1,82, 1,83, 1,84, 1,85 şi, acum, titlul european pe teren acoperit, la Madrid, cu 1,84 m. Avem deci în faţă pe una dintre cele mai autorizate candidate la medalia olimpică de aur. Dar să aşteptăm şi confirmările sezonului de vară...

N.M.

WOLFGANG NORDWIG

Recentele campionate europene de la Madrid au readus în fruntea săritorilor europeni pe Wolfgang Nordwig care, cu 5,20 m, a stabilit un nou record european pe teren acoperit. După titlul european, cucerit la Budapesta, pentru atletul din R.D.G. a urmat un sezon — 1967 — în care a fost estompat de evoluţiile grecului Papanicolau şi ale francezului D'Encausse. Acum însă Nordwig pare decis să refacă din terenul pierdut. Primul hop l-a trecut cu succes recent la Madrid.

Cîteva date mai interesante pentru cunoaşterea mai amănunţită a acestui excelent săritor cu prăjina.

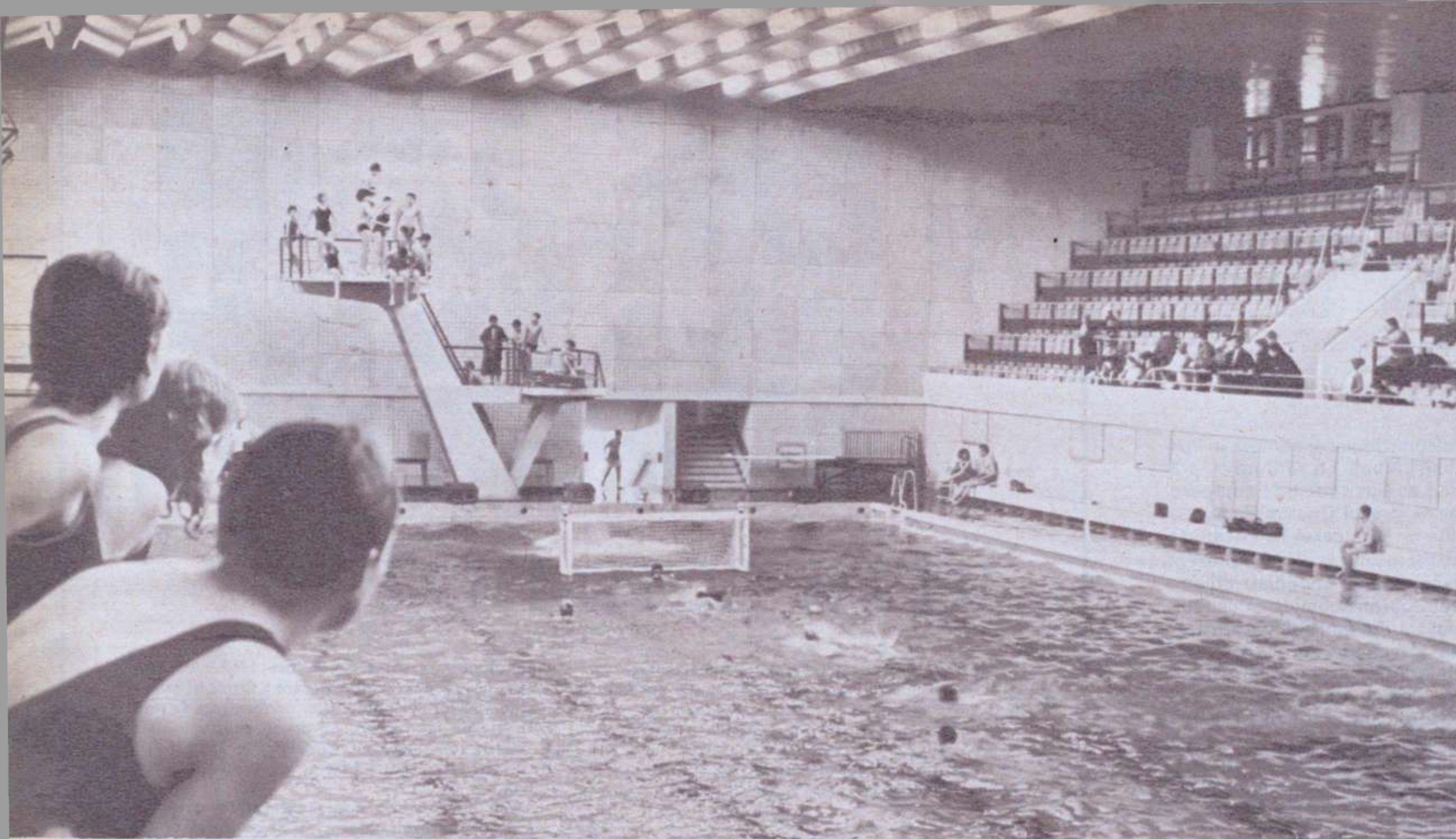
S-a născut la 28 august 1943 la Chemnitz. E înalt de 1,84 m, are 74 de kg. Antrenorul său este Arthur Lins. Nordwig este inginer în cibernetică.

Evoluţia sa a fost următoarea:

1958 — 2,70
1959 — 3,41
1960 — 3,70
1961 — 4,03
1962 — 4,11
1963 — 4,73
1964 — 5,01
1965 — 5,05
1966 — 5,23
1967 — 5,15
1968 — 5,20 (în sală).

N.M.

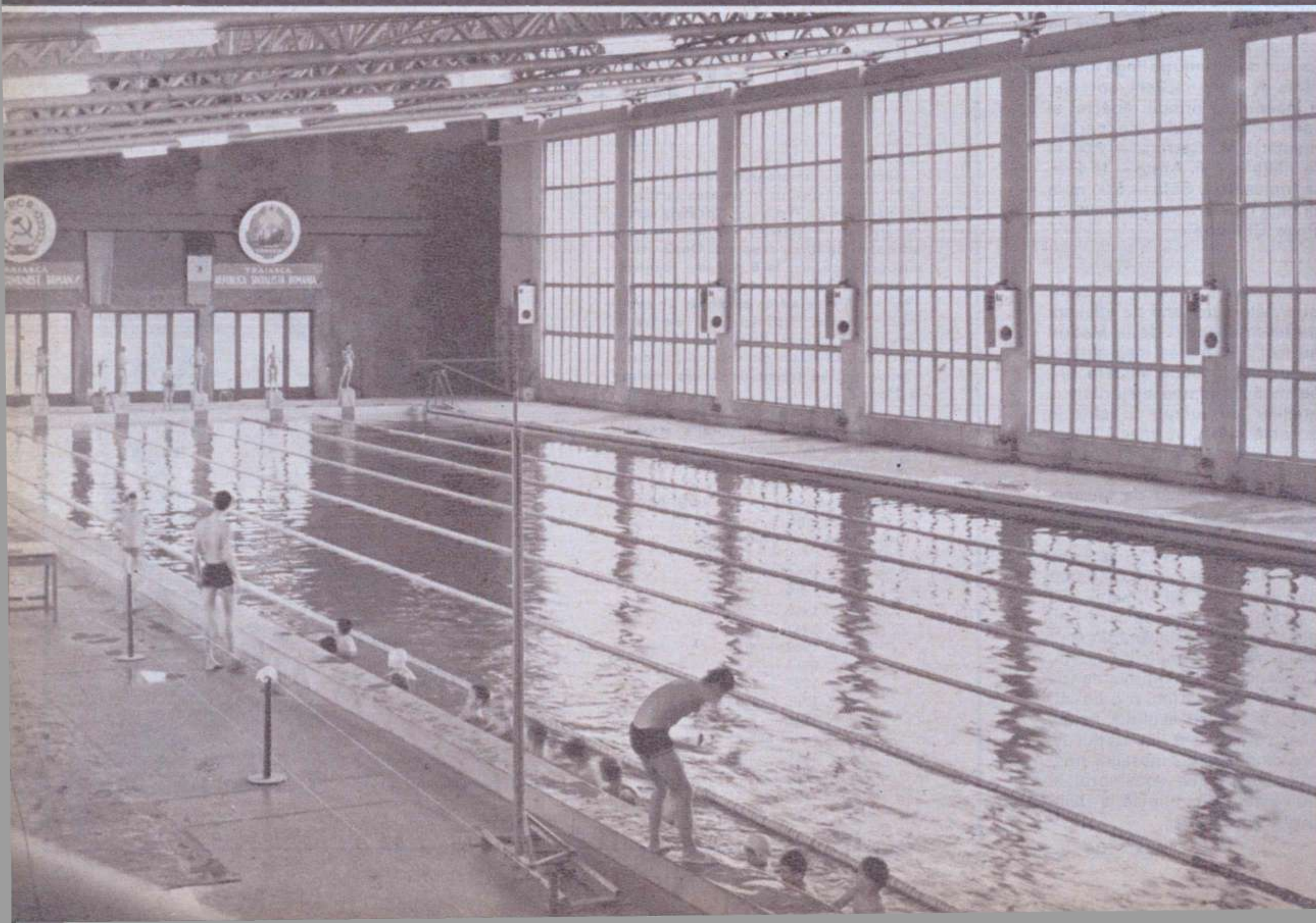

DOUĂ NOI BAZINE... MOTIVE DE SCUZE MAI PUȚINE!

Publicăm cu multă plăcere aceste două fotogra
După cum se poate vedea, ele reprezintă două baz
acoperite, cele mai moderne și mai bine utilate din ta
Sus, noul bazin acoperit din Cluj. Jos, ultima construc
sportivă, justificată mîndrie a tineretului din ora
Ploiești.

Pentru natatia românească frumoasele realizări ar
tectonice din Cluj si Ploiesti vin să umple un gol și să
tisfacă, în parte, marile obligatii pe care le avem față
tineretul țării, iubitor al înotului, de la care, de la un
la altul, pretindem performanțe de o tot mai ridica
valoare.

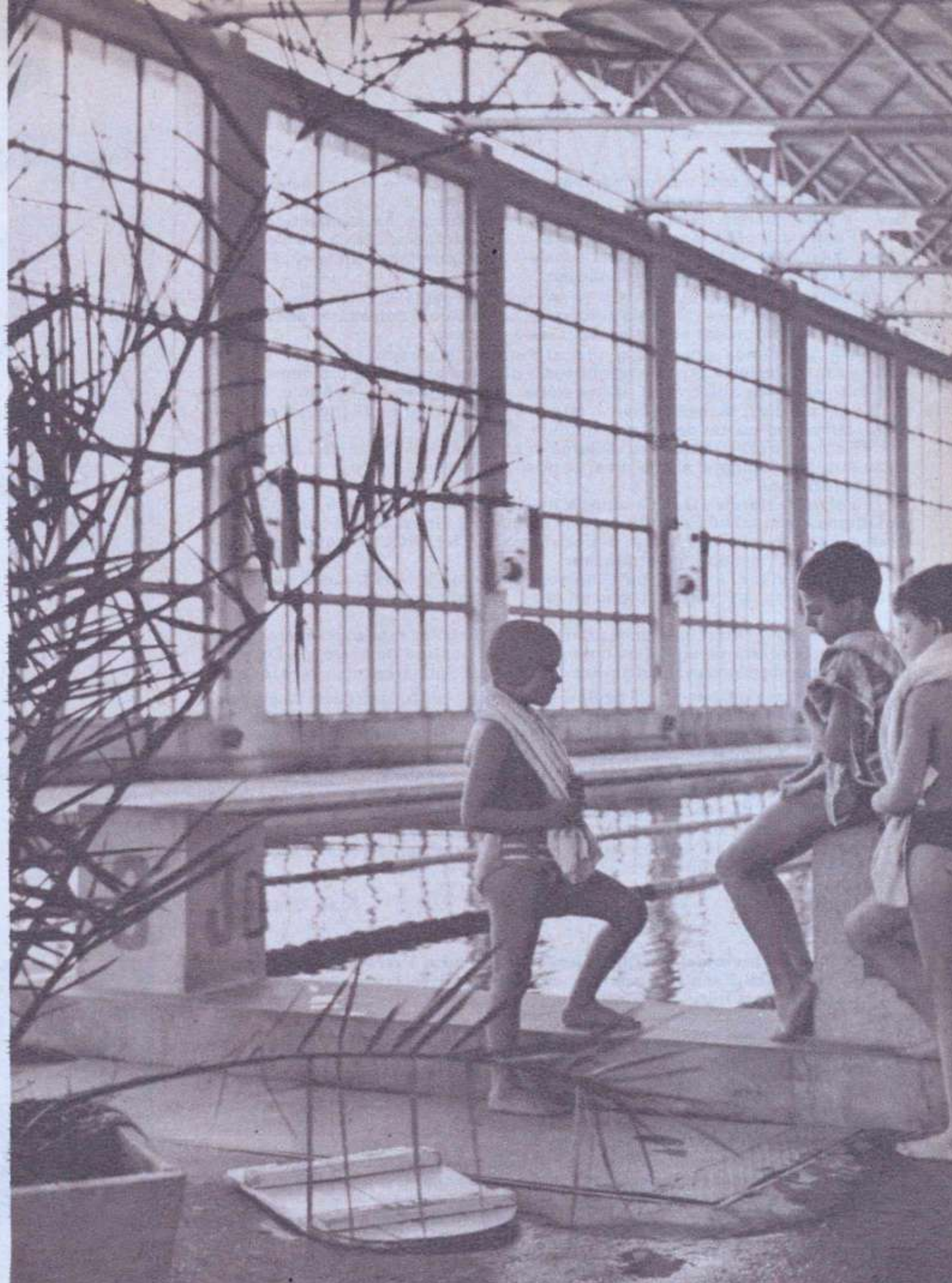
PLOIEȘTI — BUCUREȘTI 5 - 3 LA NATAȚIE

De fapt nu este vorba de un 5—3, ci de 50—33 iar «scorul» reprezintă în fapt victoria în metri repurtată de Ploiești în fața Bucureștiului, prin noul bazin de natație care a fost construit în orașul aurului negru. Bazinul Floreasca, din București, pînă nu de mult cel mai modern din țară, a fost întrecut de către bazinul acoperit din Ploiești și prin prerogativa care i-a fost acordată acestuia de a purta gravat pe frontispiciu titulatura: «Bazin olimpic».

Patrimoniul natației românești s-a îmbogățit, deci, cu o nouă bază sportivă. Un bazin acoperit, olimpic, cu șase culoare, cu instalații speciale pentru ventilație, cu șase vestiare, dușuri și cu perspectiva amenajării în incinta halei, într-un viitor nu prea îndepărtat, a unei tribune pentru 500 locuri. De asemenea aici se vor mai amenaja și un cabinet medical, un cabinet metodic, o sală de forță, un birou administrativ etc. etc.

Apariția la Ploiești a acestui bazin acoperit este binevenită pentru natația românească. Anul trecut, pentru prima oară în istoria lui, Ploieștiul a fost reprezentat la finalele campionatelor naționale de natație. Am salutat această prezență inedită, dar mai ales am salutat comportarea frumoasă a micuților înotători ploieșteni, concretizată prin cucerirea de către aceștia a mai multor locuri II, III și IV la probele rezervate juniorilor și copiilor. Rezultatele meritorii, la care ne referim, reprezintă răsplata muncii însuflețite dusă de către soții Anca și Mihai Mitrofan, pînă nu de mult înotători fruntași, multiplii campioni și recordmani ai țării, în prezent iscusiți antrenori care și-au asumat dificila răspundere de a scoate din anonimat natația ploieșteană. Acum, avînd la dispoziție și acest bazin acoperit, munca de instruire a copiilor de către soții Mitrofan este simțitor ușurată. Să sperăm că roadele activității lor să fie cel puțin aceleași, dacă nu mai mari, ca acelea ale neobositului antrenor reșițean, Ion Schuster.

G. ȘTEFĂNESCU

Detaliu de la noul bazin acoperit din Ploiești.

Anca și Mihai Mitrofan înaintea startului unei noi zile de antrenament.

Foto: I. MIHAICĂ

Speranțe ale natației ploieștene: Carmen Călin și Mihaela Georgescu. La 7 și respectiv 6 ani, ambele fetițe înoată corect în toate stilurile.

Există în viața unei echipe momente de răspîntie, cînd o generație apune, iar cea nouă nu izbutește încă să răsară. O echipă, nefiind un «imperiu în care soarele nu apune niciodată», are întotdeauna momente dificile.

Pentru că, oricît de insistentă ar fi privirea în perspectivă, nu se poate realiza fluența perfectă reprezentată atît de plastic prin faimosul vers «Precum cînd soarele apune/ el și răsare undeva».

Fotbalul, cîmp de luptă în care se înfruntă concepții și, mai ales, pasiuni, este supus legilor, hai să le zicem subiective, care asigură detronarea anevoioasă a idolilor și promovarea și mai anevoioasă a tinerilor.

Intr-o asemenea situație s-a aflat și Petrolul la sfîrșitul returului. Cele 11 puncte din 26 posibile au marcat oboseala unei generații care a binemeritat — fără îndoială — în anii trecuți, o generație ai cărei piloni — Pahonțu, Florea, Badea și, mai ales, Mircea Dridea — au pornit la drum cu două tricouri de campioni, culminînd cu cel de-al treilea, acum doi ani.

Petrolul a avut o iarnă grea. O iarnă în care Oană și Cernăianu au cîntărit, au analizat, au comparat și, mai ales, au privit spre viitor...

Iar rezultatul?

La startul returului, Oană a aruncat în luptă, pe «23 August», o echipă nouă, cu Dragnea în locul lui Pahonțu, cu Pall în locul lui Florea și fără cuplul Badea-Dridea, care, de-a lungul anilor, s-a confundat cu PETROLUL, reprezentîndu-l cu demnitate și, deseori, cu strălucire.

În prima etapă, în jocul cu Dinamo, experiența a reușit. Ceea ce *vechea gardă* nu reușise la Ploiești, în toamnă (0-1), a izbutit noua echipă pe stadionul «23 August».

Ce a prezentat Petrolul în acea primă etapă? Un Mihai Ionescu în mare formă, un Pall surprinzător de agil și de omniprezent în postura de *libero*, un Dragnea în care îmi permit să întrevăd un fundaș *de stil*, peste Sătmăreanu, un Nae Ionescu operînd cu un avantaj imens față de Boc: sobrietatea, un Juhasz decis să abandoneze postura de... fluture. În sfîrșit, cei trei «iepuri» din față — Grozea, Oprișan și Moldoveanu — care, după toate aparențele, se simt mai bine pe spații largi, fără corsetul demodat al cuplurilor.

Deci, Petrolul încearcă o nouă formulă, care păstrează multe șanse de succes. Dar, lucrul cel mai important îmi pare a fi faptul că ploieștenii, în baza tradiției spiritului de echipă, n-au renunțat la «senatorii de drept», lăsînd căi de apel tuturor celor de ieri și de mîine. Din acest punct de vedere, rîvna tinerească și lipsa de vanitate a lui Mircea Dridea, care a și jucat la... tineret, îmi pare a fi o reflectare a acestui spirit.

Succes!

Ioan **CHIRILĂ**

P.S. Curajul formulei din «premieră» i-a mai adus Petrolului două puncte MARI în jocul cu Farul. Să sperăm că ploieștenii vor rămîne consecvenți, indiferent de rezultatul meciului cu Jiul. (I.C.)

În fotografiile lui **PAUL ROMOȘAN:**

1. Petrolul din 10 martie 1968, 2—1 cu Dinamo la București. Sus: **Pall, Dincuță, Dragnea, M. Ionescu, N. Ionescu, Mocanu.** Jos: **Badea, Oprișan, Moldoveanu, Juhasz, Grozea.** În prima parte a meciului, în locul lui Badea jucase Dragomir.
2. Oană (în dreapta) + Cernăianu. E minutul 40 și Dinamo conduce cu 1—0.
3. Rezervele: Sfetcu, Badea și Florea.
4. Grozea sau fantezia «noului val».
5. Pall știe că postul de măturător e foarte greu, în ciuda aparențelor.
6. Moldoveanu, acest etern mare semn de întrebare.
7. Dincuță, un posibil pion între atac și apărare; în dreapta sa, internaționalul Popa.
8. O imagine a noii formule? Poate. Fundașul Mocanu, care l-a șarjat pe Datcu, sprintează spre zona sa. Boc pare surprins de vigoarea foștilor săi coechipieri.

1.

PETROLUL ÎȘI CAUT

4

5

6

7

2

3

FORMULA

NICULESCU VOGL SCHILERU

... și cîteva din părerile lor

...O echipă națională nu poate fi decît reflectarea jocului practicat de echipele de club, sinteza lui, plus inima bătînd mai puternic la gîndul că porți un tricou cu tricolorul de piept.

O echipă națională care nu pornește de la realitățile tehnice, tactice și psihice ale echipelor de club reduce, în cele din urmă, și bătăile inimii jucătorilor.

Izolarea de jocul echipelor de club duce, în mod inevitabil, la catastrofă.

...«Să mizăm pe tineri»... «Să nu lipsească bătrînii»... Iată două idei care pot ajuta numai dacă renunță la pretențiile exclusiviste. Matthews a jucat în echipa națională la peste 40 de ani... Pele a debutat la 17... În echipa națională, formula corneliană «Valoarea nu așteaptă numărul anilor» trebuie să aibă, în mod obligatoriu, o completare: «Valoarea nu e alterată de numărul anilor»...

Jucători în formă sau jucători consacrați? Iată o dispută dogmatică, foarte apropiată — prin conținut — de cearta scolasticilor medievali pentru stabilirea... sexului îngerilor.

Despre o idee de joc?

Un cunoscut antrenor străin a spus: «Cine va pierde o singură oră în efortul de întărire organizatorică a apărării va ieși din circuitul progresului».

Formula ideală?

Întărirea apărării și (doar în aparență paradoxal) mărirea capacității ofensive a apărătorilor.

O singură idee preconcepută: nu există «senatori de drept»...

Lucrul cel mai rău în munca de selecție e să introduci un jucător în echipa națională în urma UNUI SINGUR meci bun și să elimini un altul în urma UNUI SINGUR meci slab.

Visul de-o viață al lui Magellan a fost să înconjoare globul; visul de-o viață al lui Hilary a fost să atingă Everestul; visul de-o viață al unui fotbalist este să joace în echipa țării sale.

Visul de secole al triumviratelor imperiale sau...fotbalistice a fost să evite uzurpatori de tipul lui Cezar. Dar atunci, Rubiconul...

Povestea lui BECKENBAUER

Am asistat anul trecut la un antrenament al echipei Bayern München. Cu această ocazie am stat de vorbă cu celebrul jucător Franz Beckenbauer. Franz îmi spunea, printre multe altele, că primește mii de scrisori într-un an, din toate colțurile lumii, cu tot felul de întrebări despre viața și activitatea sa sportivă.

Cine este de fapt Franz Beckenbauer? Această întrebare ne-a fost pusă și nouă de zeci de cititori în scrisori sosite la redacție. Să încercăm să le răspundem prin rîndurile de față.

Prezentarea celebrului jucător o considerăm oportună. După o cădere de formă, manifestată la sfîrșitul anului trecut, acum Beckenbauer este din nou unul dintre cei mai valoroși jucători ai echipei Bayern München și ai reprezentativei R.F. a Germaniei. Recent, în meciurile cu Valencia din «Cupa cupelor» și cu Belgia la Bruxelles el a fost cel mai bun jucător de pe teren.

«Franzl» — cum i se mai spune la München lui Beckenbauer — a fost descoperit în urmă cu șapte ani de antrenorul Detmar Cramer, care l-a văzut evoluînd într-o echipă școlară. Dar antrenorul federal Cramer n-a avut timp să se ocupe în mod special de el. I-a spus doar atît: «**Cîndva vei fi un mare jucător...**». Poate că aceste cuvinte l-au încurajat mult de tot pe băiețașul aflat pe atunci la Köln, care pe vremea aceea, nu împlinise nici 15 ani. Datorită unor obligații familiale, micul Franzl, împreună cu părinții săi, a fost nevoit să părăsească marele oraș de pe malurile Rinului, reintorcîndu-se în orașul natal, München.

În capitala Bavariei, începe de fapt cariera fotbalistică a lui Franz Beckenbauer. Fără a avea o recomandare din partea antrenorului care-l remarcase la Köln, Franzl se prezintă în mod voluntar la unul din antrenamentele echipei F.C. Bayern München.

Din prima clipă, antrenorul iugoslav Zlatko Ceaikowski l-a îndrăgit pe puștiul care venise la antrenament. După întrebările de rigoare (numele, prenumele, profesiunea, cine sînt părinții, unde a mai jucat fotbal), Ceaikowski n-a stat mult pe gînduri, punîndu-l la cîteva probe practice. Beckenbauer i-a uimit pur și simplu nu numai pe Ceaikowski, ci și pe ceilalți jucători aflați atunci la antrenament. A jonglat cu balonul timp de cîteva minute, a tras la poartă cu o forță deosebită și a făcut un slalom cu balonul printre jaloane, într-un timp record.

«Cik» (cum i se spune lui Ceaikowski în R.F. a Germaniei) i-a spus doar atît: «**De mîine vei veni cu regularitate la antrenamentul juniorilor noștri**». Iar directorului tehnic Robert Schwann, Ceaikowski i-a șoptit discret la ureche: «**Băiatul acesta este extraordinar. Este cel mai mare talent pe care l-am descoperit vreodată**».

Cele descrise mai sus se petreceau în 1962, cînd Beckenbauer nu avea decît 15 ani și jumătate! Zi de zi, suplul Franzl, venea cu regularitate la antrenament, juca fie în echipa școlii, fie în cea de juniori a lui Bayern München. Și iată-l în 1964 prezent la turneul de juniori U.E.F.A., îmbrăcînd tricoul reprezentativei țării. Din primele partide el s-a impus în mod deosebit, atrăgînd atenția specialiștilor. A primit chiar oferte din partea unor impresari pentru a se angaja ca profesionist în Anglia, Franța și Spania. Dar la acea vîrstă, Franzl nu știa încă ce este profesionismul...

Reputația pe care și-a cîștigat-o la turneul U.E.F.A. din Olanda, a avut un ecou deosebit în cercurile fotbalistice vest-germane. Ziarele îi făceau o reclamă deosebită, fapt care a determinat numeroși manageri ai diferitelor cluburi să se deplaseze la München și să întrebe conducerea clubului Bayern dacă-l «vinde» pe Franzl. Răspunsul a fost însă invariabil negativ. Motivul? Beckenbauer nu avea încă licență de jucător profesionist. Ba mai mult, pentru a putea juca în prima echipă la Bayern (cea de seniori), Franzl avea nevoie de o aprobare specială din partea federației vest-germane, întrucît, potrivit regulamentului, jucătorii sub 18 ani nu au dreptul să activeze în formațiile din «Bundesliga». După multe intervenții, și în urma unui consult medical riguros, federația vest-germană și-a dat consimțămîntul la cererea clubului din München.

*

Data de 26 septembrie 1965 va rămîne pentru Beckenbauer de neuitat. În această zi el a îmbrăcat pentru prima oară tricoul echipei naționale într-un meci deosebit de important. Selecționata R.F. a Germaniei susținea, în preliminariile C.M., un meci decisiv cu Suedia, la Stockholm. În primul joc suedezii cîștigaseră cu 1—0, dar pentru a se califica în turneul final, formația vest-germană avea nevoie neapărat de o victorie. Selecționarea lui Beckenbauer în prima reprezentativă a țării, într-un meci atît de important, era firește un act de curaj al antrenorului federal. Dar Helmut Schön cunoștea calitățile tehnice și morale ale acestui adolescent. Debutul lui Beckenbauer a fost strălucitor în acest meci, cîștigat cu 2—1 de echipa R.F.G. De atunci, Franzl a devenit titular al naționalei și, după cum spune Schön, lipsa lui din formație ar constitui întotdeauna un mare handicap.

*

A urmat campionatul mondial din Anglia. Victoriile repurtate de echipa R.F.G., precum și ocuparea locului secund la C.M. se datoresc în bună măsură lui Beckenbauer. Ziarele engleze scriau că acest fotbalist are o tehnică perfectă, o eleganță și un stil de joc care seamănă cu cel englezesc, că Beckenbauer este un excelent dirijor la mijlocul terenului. Și toate aceste epitete se adresau unui «mînz» care nu împlinise atunci nici 21 de ani...

După dramatica finală de pe Wembley, ziarul «Daily Express» se întreba cu nedumerire: «**Nu a fost oare o greșeală tactică a lui Schön, aceea de-al pune pe Beckenbauer să-l urmărească pe Bobby Charlton, scoțîndu-l astfel practic din jocul ofensiv? Dacă Beckenbauer ar fi primit sarcini de «dirijor» al liniei mediane și de participant activ în acțiunile ofensive, credem că Bobby Charlton ar fi fost acela care ar fi trebuit să-l marcheze pe Beckenbauer!**» Nu știm în ce măsură ziaristul englez a avut dreptate, dar un fapt este cert: Franzl este un jucător, care prin constituția sa fizică (1 .81 m, 75 kg) a ajuns omul ideal la mijlocul terenului, jucătorul care știe să dirijeze la nevoie și apărarea, dar de obicei, în mod excelent, atacul. Dacă Beckenbauer ar fi primit în acel meci o misiune ofensivă, rezultatul finalei ar fi fost poate altul... Desigur, că și Franzl a fost convins de acest lucru. Lacrimile sale după marea finală au constituit un simbol al regretului.

Deși selecționat pînă acum de 24 de ori în echipa reprezentativă, celebrul fotbalist vest-german este abia la începutul carierei. O spune vîrsta și însăși dorința lui însetată de a învăța de acum înainte cît mai mult din arta sportului cu balonul rotund, o confirmă și conștiinciozitatea cu care se pregătește zi de zi. Și totuși, poate, nici un fotbalist nu s-a bucurat de atîtea succese și de atîtea trofee de cîte a avut parte Beckenbauer pînă la vîrsta de 22 ani: component al echipei vice-campioane a lumii și al formației Bayern München, cîștigătoarea «Cupei cupelor» în 1967, titlul de cel mai bun fotbalist al anului din R.F.G. în 1966. Asta deocamdată...

Ion OCHSENFELD

1966 — an de glorie pentru Franz Beckenbauer, la «mondialele» din Anglia. Iată-l marcînd al treilea gol în meciul cu Elveția, după ce l-a driblat și pe portarul Elsener. (Fază din meciul R.F.G.—Elveția 5—0).

NINO BENVENUTI

Griffith în corzi suportă tirul necruțător al italianului Nino Benvenuti

Cu ani în urmă, într-o seară de toamnă, pe prelata prăfuită cu sacîz a unui ring din New York, un «semimijlociu» pe nume Kid Parett zăcea sub corzi în nesimțire. Scăpînd numai prin leșin de ciocanele dinamitate ale lui Griffith, bietul Parett continua de fapt lupta cu moartea, care l-a învins cîteva zile mai tîrziu. De atunci și pînă astăzi au trecut ani, perioadă în care Griffith, fostul vînzător de pălării, și-a apărat cu succes de 16 ori titlul mondial, mai întîi la «semimijlocie» și apoi la «mijlocie», dominînd cu autoritate ringul profesionist. «**The Killer**» (ucigașul), cum a fost denumit de presa de peste ocean, a făcut ravagii surclasîndu-și toți adversarii datorită combativității sale uluitoare.

Cînd anul trecut, în aprilie, frumosul italian Nino Benvenuti, campion al Europei, a plecat în țara unchiului Sam să se bată în 15 runduri cu «**The Killer**», mai toți simpatizanții boxului au strîns pumnii pentru Nino, dorindu-i din toată inima să nu împărtășească soarta lui Parett, și să se întoarcă valid pe pămîntul bătrînului continent. Triestinul, foarte metodic, nu i-a permis lui Griffith să se apropie de el decît o singură dată: atunci cînd a trebuit să-i strîngă mîna în timpul formalităților de prezentare.

Aruncînd în luptă arma cu cel mai lung tir în box, directele, Benvenuti l-a stopat spectaculos pe Griffith din furioasa sa cursă de urmărire, smulgîndu-i centura.

Nerefăcut complet după o operație la nas și cu o coastă fisurată, Benvenuti și-a respectat totuși iscălitura de pe contract fiind prezent în septembrie, la revanșa programată în aer liber, pe arena newyorkeză «Shea». Griffith a luptat ca un adevărat leu, recucerindu-și centura datorită unui verdict la puncte. După meci, lăudăroșii manageri ai lui Griffith au contestat prima victorie a italianului, considerînd-o ca un simplu accident.

«Meciurile cu Benvenuti mi-au adus mulți dolari. El este totuși ușor de bătut» — declara Griffith înaintea celui de al treilea asalt care a avut loc în noul Madison Square Garden. Aici trebuie să facem o paranteză și să arătăm că Griffith refuzase să-l întîlnească pe italian pe ringul de la Pallazzo dello Sport din Roma, probabil tot pentru faptul că... Benvenuti este ușor de bătut (!!). Nino a acceptat din nou New Yorkul, antrenîndu-se metodic la Groningen. Departe de zgomotul orașului și de indiscrețiile ziariștilor, el a preparat temeinic al treilea meci, pe care l-a cîștigat demonstrînd cu prisosință că boxul tehnic triumfă întotdeauna în fața celui practicat numai în «forcing». Benvenuti și-a înscris din nou numele pe lista campionilor mondiali, aducînd prețiosul titlu în Europa, spre satisfacția suporterilor săi și a celor decepționați în trecut de tentativele nereușite ale unui Charles Humez, Tiberio Mitri sau Laurent Dauthuille.

Campion european amator la Praga în 1957 (în finală b.p. Iacovlevici), campion olimpic la Roma, campion european și acum campion mondial profesionist, Nino Benvenuti, fiul unui pescar din Triest, și-a asigurat locul în Pantheonul boxului mondial. El a disputat ca amator 120 de meciuri, pe care le-a cîștigat toate. Ca profesionist a susținut 63 de întîlniri dintre care a pierdut numai două: în fața lui Griffith și a coreeanului Kim, în meciul de pomină desfășurat la Seul, cînd adversarul său trebuia numărat în repriza a 13-a, însă, ca printr-o adevărată «minune», s-au rupt corzile ringului și pauza fortuită l-a salvat la timp pe localnic, proclamat apoi, în urma unui verdict fals, învingător la puncte.

La 26 aprilie, Benvenuti va împlini 30 de ani. Excelentul campion care a boxat și în țara noastră împotriva lui Șerbu Neacșu și Ștefan Cojan, intenționează acum să-și pună titlul în joc în fața americanului Don Fullmer, fratele celebrului Gene Fullmer, voinicul din Utah, care l-a deposedat în trecut de titlu pe marele Ray Sugar Robinson.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

IV

Mai întîi pugilatul Greciei antice, apoi boxul în Anglia secolelor XVIII și XIX, primii campioni ai lumii, ultimele meciuri cu pumnii goi, cele dintîi regulamente, boxerii americani în lupta pentru titlul mondial — iată pe scurt temele primelor trei file din istoria noastră.

Paul OCHIALBI
și Petre HENȚ

«GENTLEMAN JIM»

Trecuseră 5 ani de cînd John L. Sullivan, băiatul din Boston, deținea titlul suprem. Majoritatea adversarilor săi au cedat în fața sa înainte de limită. Puțini au fost cei care au reușit să treacă de cel de al patrulea rund.

Iată de ce în ziua de 7 septembrie 1892, sala Clubului Olimpic din New Orleans era arhiplină. Numeroșii amatori ai boxului din Louisiana și chiar din statele vecine, Texas, Arkansas sau Mississippi au venit în orășelul care găzduia marea întîlnire pentru titlul mondial al greilor dintre John L. Sullivan și James Corbett.

Va reuși oare tînărul Corbett să evite teribilul «punch» al lui Sullivan, sau va fi executat și el cu rapiditate, ca atîția alții înaintea lui, care au cutezat să-l înfrunte pe puternicul băiat din Boston? Aici, la New Orleans, oamenii spun că James Corbett nu lovește puternic, dar că are un stil de luptă foarte spectaculos și elegant. Acasă la el,

James J. CORBETT

la San Francisco, tocmai în statul California, i se spune «Gentleman Jim».

...Dar iată-i pe cei doi rivali. Corbett este un bărbat înalt. Ziarele scriu că are 1,82 m. Are fața prelungă, doi ochi care zîmbesc misterios și părul pieptănat cu mare grijă. Pare foarte tînăr. De altfel, cu o săptămînă în urmă, la 1 septembrie, a împlinit 26 de ani. Sullivan, deși puternic, arăta destul de rău la cei 34 de ani ai săi. Urmele numeroaselor meciuri susținute cu pumnii goi se văd peste tot. Una dintre urechi seamănă cu o conopidă, iar buza de sus, plesnită în cine mai știe ce strașnică bătălie, stă puțin ridicată, lăsînd să se vadă dinții puternici.

...A început meciul. Cei doi se apropie unul de celălalt, întîlnindu-se în mijlocul ringului. Întind brațul drept și mănușile lor se ating cu prudență. Tradiționalul salut al boxerilor. Cîte un pas înapoi și lupta adevărată începe. Cel care atacă primul este Sullivan. Un salt prin surprindere și ucigătoarea sa lovitură de dreapta țintește capul adversarului. Dar Corbett se face... mic și «proiectilul» trece pe deasupra lui. Mirat, Sullivan privește în ochii rivalului. Căuta în ei licărul acela de teamă pe care îl văzuse la mai toți adversarii săi de pînă atunci. Corbett, însă, părea foarte liniștit. Încă o încercare, de data aceasta cu stînga, are același rezultat. Nervii campionului au luat foc. Nu-i place calmul

Buster Mathis a intenționat să plaseze un decisiv croșeu de dreapta dar Frazier a eschivat la timp.

„MUNTELE OMENESC" a pus genunchiul pe podea

Bătrînul restaurator de pe Broadway, Jack Dempsey, campion al lumii în 1919, la Toledo, unde cu un clasic swing în maxilar l-a trimis pentru mai bine de 10 secunde în patria viselor pe cowboy-ul texan Jessie Willard, a avut perfectă dreptate cînd a afirmat că Joe Frazier are «stofă» și «punch» și că nu poate pierde în fața colosului Buster Mathis (1,91 m—110 kg). Jack și faimosul Joe Louis au fost singurii specialiști care i-au declinat calitățile«muntelui omenesc», declarînd că Buster nu are nimic din eficacitatea loviturilor lui Primo Carnera, singurul colos din lume care a intrat în posesia titlului mondial. Majoritatea specialiștilor «mergeau» la pariuri cu Buster Mathis, care, ca amator, îl învinsese de două ori pe Joe Frazier, campion olimpic la Tokio.

Pe seama acestor victorii, Buster și-a făcut o serioasă reclamă, declarînd că Joe va trebui să se resemneze la prima contră care i-o va aplica în vîrful nasului. Fostul baschetbalist a constituit însă o pradă ușoară pentru Joe Frazier în meciul din «semivedete» de la «Madison». Frazier, măcelarul din Philadelphia, a știut să «opereze» excelent de la semidistanță. El a atacat în serie și cu pași mici s-a strecurat sub garda colosului, de unde și-a plasat tot arsenalul de lovituri. În repriza a 11-a, la capătul unei partide în care s-au schimbat lovituri ca pentru două meciuri, colosul lovit în ficat a pus genunchiul la podea. Ambițios din fire, Buster Mathis a luat poziție de gardă însă directorul luptei și-a dat seama că «muntele omenesc» nu este complet lucid, declarîndu-l «out».

Joe Frazier nu este un nume nou în arena boxului internațional. La 20 de ani a cîștigat titlul olimpic, iar apoi la cîteva luni a părăsit «hermina albă» devenind «pro». După J.O. el a dus-o foarte multă vreme greu. Fiind suferind la un deget nu a mai putut lucra. Tatăl a doi copii, Frazier nu a putut — după cum mărturisește — la începutul carierei, să cumpere jucării de sărbători puștilor care îl așteptau acasă. Acest lucru l-a consemnat campionul olimpic într-o povestire care a apărut în presa occidentală imediat după Tokio. Transpirînd cu seriozitate la antrenamente, Joe Frazier a început apoi să cocheteze cu marile performanțe. Acum, la 24 ani, Frazier se poate considera un boxer cu... vechi state de servici. El a cîștigat toate cele 20 de meciuri susținute pînă acum la profesioniști. Și dacă începem să enumerăm care au fost învinșii săi (Terrel, Chuvalo, Bonavena etc.), atunci pe bună dreptate ne putem da seama că avem de-a face cu un boxer care îl va putea înlocui pe stigmatizatul Cassius Clay. Întrebat de planurile sale viitoare, Joe Frazier a spus: «Sînt convins că voi cîștiga și în fața lui Quarry sau Ellis. Voi învinge pe oricine în afară de Clay».

Centura „SPORTUL"

Centura «Sportul» — o nouă întrecere care îmbogățește calendarul competițional al pugiliștilor noștri — a avut darul de a-i scoate pe membrii lotului olimpic din turnul lor de... fildeș și de a-i pune în fața realității. Prilej de verificare a fruntașilor care au perspectiva călătoriei în Mexic, partidele pentru centura «Sportul» n-au fost lipsite de surprize. Ciucă, marele solist al «mustelor» noastre, a fost învins de colegul său de club, Constantin Gruiescu. Stanef, deși și-a îmbunătățit mijloacele de apărare, nu l-a putut depăși pe Moldovan, Drăgan a fost învins de tînărul orădean Nica, iar Bădoi a început să fie un boxer de numai două reprize.

Cum se prezintă lotul în general? Deși am văzut cîțiva specialiști total nemulțumiți de comportarea posibililor noștri olimpici, noi credem că lucrurile nu sînt chiar atît de îngrijorătoare. Boxerii din lot n-au fost în formă. Foarte adevărat. Dar era, oare, necesar ca ei să fie? Care antrenor sau care medic i-ar putea menține în formă maximă începînd de acum și pînă la J.O.? Forma de vîrf trebuie atinsă în timpul Jocurilor. Tocmai în vederea realizării acestei cerințe sînt organizate meciurile de verificare. Și apoi, lotul nu are porțile închise. La un moment dat pot apare inafara lotului boxeri mai bine pregătiți, care să-i înlocuiască pe actualii selecționați. Aceștia pot fi *observați* numai în meciurile de verificare. Iată de ce competiția care i-a adus pe membrii lotului în fața publicului a fost binevenită și trebuie continuată cu altele. Așa cum un actor intră «în rol» repetîndu-și de cît mai multe ori textul, tot așa și un boxer intră în formă susținînd meciuri în care poate pune în practică cele învățate la antrenamente.

Cinci dintre centurile «Sportul» au părăsit Bucureștiul, luînd drumul provinciei. La ora aceasta, Oradea, Reghinul și Clujul au cîte o centură, prin Ion Nica, Nicolae Moldovan și Arpad Majai, iar Constanța — două, prin Ion Dinu și Ion Pițu. Încă o dovadă că provincia mai are resurse care ar putea fi luate în seamă de selecționerii lotului olimpic. Avem convingerea că viitoarele meciuri de verificare vor confirma posibilitățile și ambițiile celor care în prezent nu sînt în lot.

P. H.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (IV)

californianului. El, Sullivan, știe că cu cît se scurge mai mult timp, șansele sale de victorie se împuținează. Corbett însă nu se grăbește. Ripostează din cînd în cînd cu lovituri de întîmpinare foarte precise și încearcă pe cît posibil să iasă din raza tirului advers. Reprizele trec una după alta fără ca ceva deosebit să se întîmple,

În rundul zece, Sullivan dezlănțuie un atac irezistibil. Primește mult, dar reușește și el cîteva lovituri bune. Corbett nu riscă nimic. El așteaptă cu răbdare să se stingă focul din fața sa și continuă să-l hărțuiască pe campion. Acum slăbește și el aproape la fel de tare ca și Sullivan, dar este sigur că va cuceri titlul. La un corp la corp l-a auzit pe Sullivan gîfîind obosit. Acesta era momentul pe care-l aștepta. Acum trebuia să atace el. Era cea de a 19-a repriză. Încearcă o serie la cap, dar riposta bătrînului campion este promptă: Corbett simte ca și cum ceva i-ar fi străpuns stomacul. Se retrage puțin speriat, dar își dă seama că Sullivan nu mai poate mult dacă nu l-a urmărit după lovitura aceea care îi dă o senzație de leșin. Cea de a 20-a repriză este foarte calmă. Cei doi adversari au încheiat, parcă, un armistițiu. Dar este liniștea dinaintea furtunii. Rundul 21 avea să fie ultimul din cariera campionului John L. Sullivan. Corbett și-a întîmpinat adversarul cu un atac construit cu mare măiestrie. Serii rapide de stîngi și drepte i-au silit pe Sullivan să se retragă amețit în corzi. O magistrală dreaptă la maxilar plasată de Corbett are un efect neașteptat: Sullivan își revine și răspunde cu o stîngă la figură. Dar riposta acestui mare «puncheur» este slabă și Corbett atacă din nou, lovind de data aceasta un campion care nu-și mai putea apăra titlul. De trei ori s-a prăbușit bătrînul leu la podea și de trei ori a reluat lupta. Dar sfîrșitul era foarte aproape. Încă o dreaptă în plină figură și marele John L. Sullivan a căzut la podea ca un prosop ud. Pentru prima dată în lunga sa carieră fusese învins prin k.o.! (După această înfrîngere Sullivan s-a retras din box. A murit la 2 februarie 1918).

Învingătorul, noul campion mondial, s-a îndreptat fericit spre colțul său, unde l-a întîmpinat managerul William Bredy.

— Bravo Corbett! Dintr-un simplu casier ai ajuns astăzi campionul lumii. Acum ești într-adevăr Gentleman Jim.

Tehnica triumfase în fața forței. Lui Corbett i se întrezărea o carieră de aur.

Norocul i-a surîs nu numai pe ring ci și pe platourile de filmare. A interpretat rolurile principale în «Gentleman Jack», «Cadetul» și «Profesia lui Cashel Byron». A jucat de asemenea și în cîteva piese de teatru.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (IV)

Pe ring, victorii după victorii. Dar va părăsi el oare careul magic fără să cunoască înfrîngerea?

...S-au scurs cinci ani de cînd «Gentleman Jim» a cucerit titlul mondial. Se părea că steaua sa norocoasă va străluci la nesfîrșit și că succesele sale nu pot fi întrerupte. Tehnica sa superioară îi aducea victorii rapide și spectaculoase. Și totuși, înfrîngerea nu l-a ocolit nici pe el. În primăvara anului 1897, la 17 martie, la Carson City, în Nevada, avea să împărtășească și el soarta lui Sullivan. Englezul Bob Fitzsimmons va cîștiga înainte de limită, după o luptă fantastică, în care Corbett și-a apărat titlul cu o îndrijire rarisimă.

Iată pe scurt descrierea celei de a 14-a reprize care a decis soarta centurii lui Gentleman Jim.

Pînă în rundul 14 s-au schimbat foarte multe lovituri puternice, dar nici unul dintre cei doi rivali nu reușise să se apropie de victorie. La începutul reprizei fatale, Corbett încearcă o nouă ofensivă. O stîngă puternică izbește capul lui Fitzsimmons. Acesta răspunde cu o lovitură largă de dreapta care țintea gîtul americanului. Corbett se retrage pentru cîteva secunde, dar englezul îl urmărește și îi plasează o teribilă stîngă la plexul solar. Pentru prima dată în viața sa Gentleman Jim este silit să îngenuncheze. Privirile sale îngrozite se îndreaptă spre cronometrorul care începuse să numere secundele: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 — Out. Hida înfrîngere l-a îmbrățișat și pe acest adevărat aristocrat al boxului. Dar Corbett nu-și poate da seama de acest lucru. Se ridică în picioare și se năpustește asupra lui Fitzsimmons. Era, însă, prea tîrziu. Arbitrul intervine și-l trimite la locul său. Gentleman Jim nu mai era campion mondial...

După acest meci, steaua succeselor sale pugilistice s-a stins. Încercările pe care le va face pentru a-și recuceri titlul, provocîndu-l pe un alt mare campion mondial, James J. Jeffries, în anii 1900 și 1903, se vor încheia tot atît de tragic ca și lupta cu Fitzsimmons. Jeffries îl va învinge de două ori prin K.O.

James John Corbett, marele campion de la sfîrșitul secolului trecut, a murit la 18 februarie 1933. În anul 1954 a fost ales post mortem în Casa de Onoare a Boxului. Acest Pantheon al boxerilor a fost fondat în 1954 de către «The Ring Museum», la Madison Square Garden din New York. În fiecare an, un juriu de specialiști alege cele mai celebre figuri ale boxului mondial și le trece într-una din cele trei grupe ale Casei de Onoare (Grupa pionierilor, Grupa vechilor echipieri și Grupa pugiliștilor moderni).

Bob Fitzsimmons, urmașul lui Corbett, a deținut titlul doar doi ani. Dar despre cariera acestui strașnic boxer englez vom vorbi în numărul viitor.

(Va urma)

CEI TREI „M"

Iată o imagine pentru albumurile colecționarilor de fotografii ale sportivilor noștri și îndeosebi pentru consecvenții suporteri ai echipei Progresul București.

Cei trei «M» — Matache, Mîndru și Manta — portarii formației simpatizate de Florin Piersic și Dan Spătaru vă oferă un zîmbet optimist. Deviza lor pentru noul sezon competițional: cît mai puține goluri în poarta Progresului.

DIVERTISMENT

Nicolae Dobrin a abandonat fotbalul în favoarea tenisului de masă? Nu, nu vă speriați dragi iubitori ai jocului cu balonul rotund. Dobrin a rămas în continuare credincios sportului care l-a consacrat. Tenisul de masă este pentru el doar un divertisment, cum este și fotbalul pentru dumneavoastră.

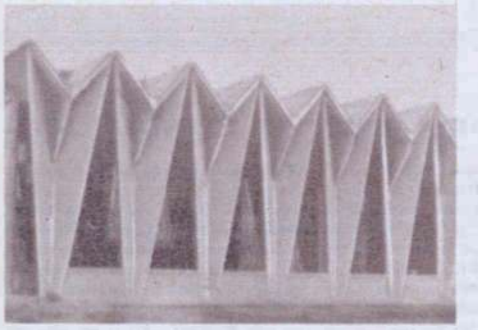
POEZIE

Cu gulerul bluzei ridicat, alături de o voce caldă din tranzistor, plus un pic de imaginație și Kallo, extremul dreapta al echipei Farul Constanța, trăiește, înainte de vreme, farmecul litoralului sub canicula. Punctele acumulate de echipa sa în campionat îi permit să se ocupe acum și de... poezie.

magazin sportiv

„LABORATORUL"

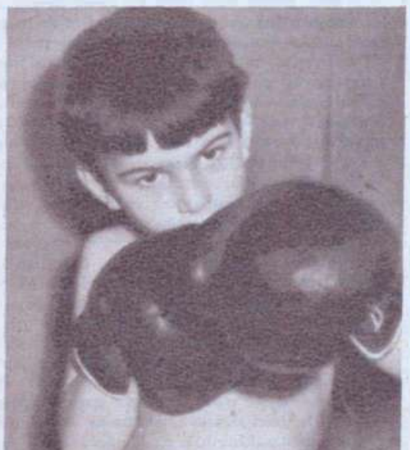
O nouă perlă în colierul arhitectonic al tînărului municipiu moldovean — orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej. O nouă și frumoasă hală, anexă la unul din multele obiective industriale ale orașului — vor spune poate unii. Și nu vor fi departe de adevăr. Este într-adevăr o uzină, un mare laborator, în care se prepară cu atenție șarja... campionilor de mîine.

La începutul anului, cînd a fost dată în folosință, a avut loc și o deschidere festivă în care și-a dat concursul lotul național de gimnastică.

Pe lîngă frumusețea liniei arhitecturale, sala cuprinde și un spațiu larg — 41,5 m/20,5 și 9 m înălțime — de care vor beneficia viitorii gimnaști, scrimeri și atleți, care, probabil, vor înscrie, nu peste mult timp, numele orașului lor pe lista marilor centre sportive ale țării.

NEGREA... ÎN GARDĂ

Nu, să nu credeți cumva că este o fotografie din copilărie a fostului nostru campion Gheorghe Negrea. Imaginea de mai jos ne-a sosit acum cîteva zile din Sibiu și este făcută recent. Ea reprezintă tot un... Negrea, dar care nu are acum decît 6 ani și este cunoscut printre colegii de la grădiniță sub numele de Gabriel. Poate că peste cîțiva ani, ținînd seama de alura sa de boxer, vom avea din nou un campion care se va numi Negrea.

ÎNALT SAU SCUND?

Dacă vrei să joci rugby trebuie să fii înalt sau scund? Iată o întrebare la care fotografia de față pare că ne dă cel mai bun răspuns: nu înălțimea contează...

«Este nevoie de forță, viteză, îndemînare și curaj în egală măsură» — ne spun rugbyștii de la Steaua, Rădulescu (dreapta) și Fodor.

TĂNASE ÎN „DESCHIDERE"

Iată o originală «deschidere» umoristico-muzicală pe fostul stadion A.N.E.F. (actualul stadion Republicii), înaintea unui meci internațional, disputat acum 25 de ani.

Cu verva-i obișnuită, marele actor comic Constantin Tănase debitează un aplaudat cuplet-sportiv.

A TREIA PERECHE DIN LUME

În ciuda diferenței apreciabile de înălțime, frații Kauffmann (Cynthia și Ronald 1,58 m, față de 1,93 m) formează un cuplu omogen și de o bună valoare tehnică, fapt pentru care au și fost apreciați de către arbitrii ultimului campionat mondial drept a treia pereche din lume. Iată-i pe cei doi patinatori artistici americani, care au ținut să introducă în evoluția lor, mai multe elemente de acrobație, demonstrîndu-și virtuozitatea pe gheața «mondialelor» de la Geneva.

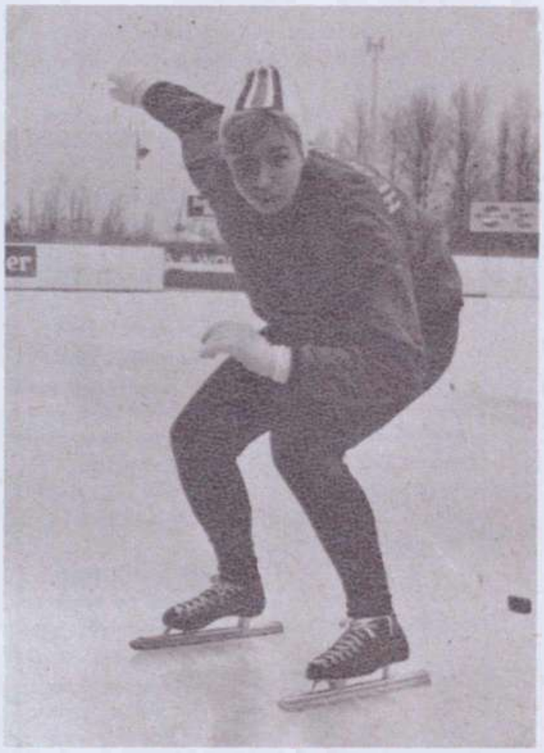

CURSA PRIMĂVERII

Primăvara își are tradiționalele ei întreceri sportive. Una dintre acestea este și cursa ciclistă Milano—Torino (200 kilometri).

Iată-l pe italianul Franco Bitossi felicitat pentru victoria sa în această cursă ciclistă a primăverii, de către două frumoase torineze.

RECORDMANA OLIMPICĂ

Iat-o în fotografia de mai sus pe patinatoarea olandeză Carolina Geysser, autoarea unui record olimpic în proba de patinaj viteză 1 000 m. La Grenoble, ea a parcurs distanța în 1:32,6, întrecînd-o cu trei zecimi de secundă pe cea de a doua clasată, sportiva sovietică Ludmila Titova. De reținut că patinatoarea olandeză a cucerit și o medalie de argint în proba de 1 500 m.

LORELEY...

Republica Federală a Germaniei are și ea nenumărate locuri de vădit interes pentru turiști. Unul dintre acestea este, fără îndoială, și celebra stîncă Loreley, care se înalță pe malul Rinului și în jurul căreia, de-a lungul veacurilor, poporul a brodat nenumărate legende.

Marele poet german Heine, fascinat de sobrietatea stîncii și frumusețea peisajului înconjurător, s-a travestit și el, de multe ori, în pasionat turist pentru a găsi mediul necesar de reconfortare pe aceste meleaguri pe care le străbătea, de-a lungul și de-a latul, urcînd și coborînd fără oboseală. După care se scălda în apa molcomă, dar adîncă, a necuprinsului fluviu.

Și, ca o mărturisire a recunoștinței sale, Heinrich Heine a dedicat răscolitoare stihuri celebrei stînci, iar, nu după multă vreme, acestea aveau să alcătuiască versurile unui tradițional și înflăcărat cîntec popular german: «Loreley».

ANIVERSARE

Clubul sportiv din Ostrowiec este unul dintre cele mai puternice din Polonia. Anul acesta se vor sărbători 40 de ani de la înființarea lui. Cei 600 de sportivi din cele 10 secții ale clubului vor cinsti, desigur, cu noi rezultate valoroase cele patru decenii de activitate în săli și pe stadioane.

În imagine, antrenorul Tadeusz Kaczkowski, împreună cu un grup de atleți, consultă cronometrele. Le dorim și noi rezultate cît mai bune.

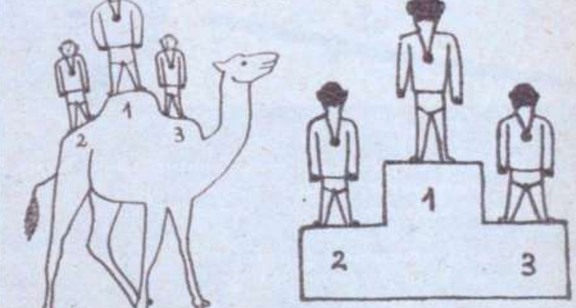

ULTIMELE ZILE LA PATINAJ

Tot mai puternic, soarele topește gheața patinoarelor spre părerea de rău îndeosebi a celor care au descoperit abia anul acesta plăcerile lunecușului pe lame. Pe patinoarul din Petroșani, corespondentul nostru Aurel Dula a surprins și a înregistrat pe peliculă ultimele imagini de patinaj din orașul minerilor.

PODIUMURI...

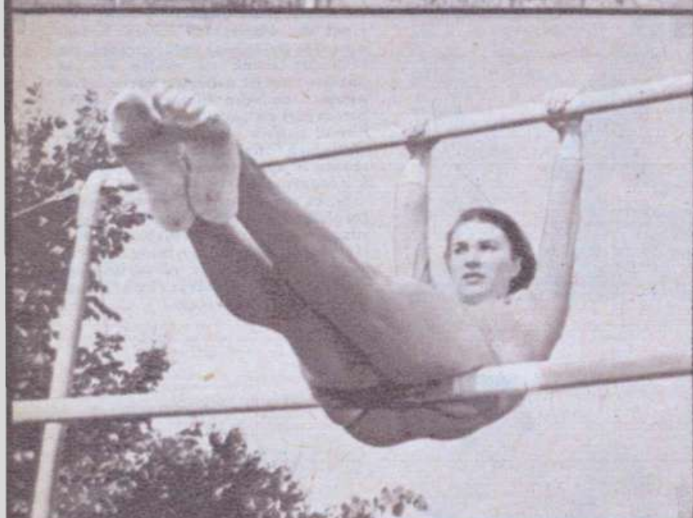
Podiumul învingătorilor în Africa

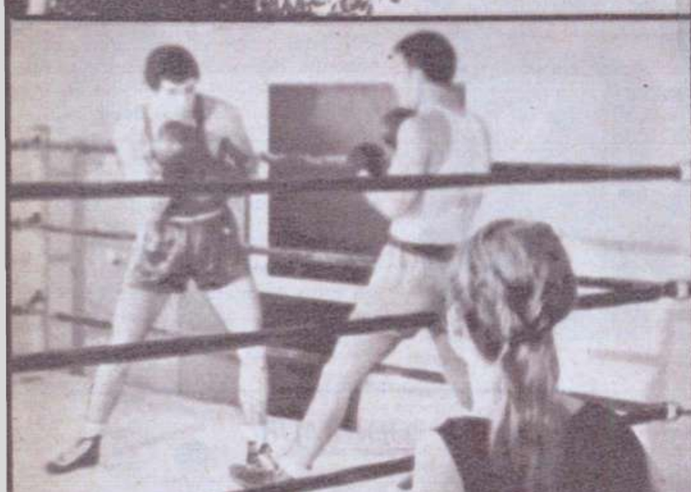
Podiumul spațiștilor

Desene de **Titi GHEORGHIU-Vaslui**

Ecranul și sportul

1. Grația si siguranța Elenei Ceampelea la bîrnă concurează elementele naturii
(«Stăpin pe sine» — Savel Stiopul)

2. Atenția executării fiecărei mișcări în parte poate aduce... un titlu de campion!
(«Stăpin pe sine»)

3. O singură privire lăturalnică și boxerul își pierde echilibrul: lovitura primită poate fi decisivă.
(«Pledoarie pentru box» — R. Nastu)

Se filmează, dar tumultul arenelor nu-l vor opri decît cele cîteva clipe dinaintea startului, cele cîteva clipe care preced trecerea ștachetei sau cele în care jucătorul se îndreaptă să lovească mingea de la 11 m.

Se filmează, deci și tribunele au început să se obișnuiască, să-i «suporte», ba chiar să-i asculte pe noii aliați ai sportului: *slujitorii celei de a 7-a arte.*

În urma prozatorilor au venit și ei pentru a imortaliza marile momente și figuri ale sportului românesc și, de ce nu, pentru a aduce pe această cale un elogiu mișcării și forței corpului omenesc, confirmare a dictonului «mens sana in corpore sano».

După ce am văzut pe ecrane filmele: **«Drumul spre succes»**, **«Mai sus, mai repede, mai tare»**, **«Micii înotători»** sau episoade sportive în lucrările lui I. Popescu-Gopo, Horea Popescu și Cezar Grigoriu, cinematograful «Timpuri Noi» ne oferă un grupaj de patru filme, realizate la cererea Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport.

Vom începe cu **«File din istoria sportului românesc»**, filmul lui Mirel Iliescu, un interesant documentar, bazat pe materiale sau filme de arhivă, în care ne reîntîlnim, cu emoția firească trecerii timpului, cu vechi sau mai recente glorii ale sportului nostru.

Filmul **«Stadioanele vă așteaptă»** (regizor Mirel Iliesu) își îndeplinește corect și uneori cu umor rolul său de film-reclamă.

Pentru iubitorii boxului, regizorul Remus Nastu a realizat o interesantă îmbinare între reportaje și ficțiune în **«Pledoarie pentru box»**, unde aparatul de filmat (indiscret sau solemn, profesor sau învățăcel) ia parte alături de boxerii lotului republican la antrenamente, meciuri sau... pescuit.

În fine, metrajul mediu **«Stăpîn pe sine»**, avînd la bază un scenariu de Savel Stiopul — Marion Constantinescu, este semnat de regizorul Savel Stiopul. Un film frumos, un poem închinat mișcării și naturii, în care culoarea și imaginea lui Ion Cucereanu și muzica lui H. Maiorovici au o contribuție însemnată. Forța și viteza devin elementele poeziei cu care regizorul a reușit să ne dezvăluie frumusețea și echilibrul corpului uman, stăpîn pe sine. Protagoniștii? Campioni naționali, europeni, mondiali, olimpici — mîndria sportului românesc.

În curînd, vom vedea pe alte ecrane aceste filme. Să ne gîndim atunci și la prietenii sportului, care ne aduc în prim plan grația și siguranța Elenei Ceampelea sau neliniștea lui Nicolae Gîju înaintea unui meci decisiv.

Nicoleta GHERGHEL

Poșta redacției

OLAH IOSIF — Orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej. Aveți dreptate doar parțial. Observațiile privitoare la articolul de atletism sînt juste. În schimb, referirea la răspunsul pe care noi l-am dat cititorului Traian Călin (care ne întreba cine a înscris golul nostru în meciul Ungaria—România 5—1, disputat la Budapesta, la 19.IX.1954) este, cum se spune, un... șut în bară. Să știți că golul acela a fost înscris de **Ozon** și **nu de Gîrleanu,** cum susțineți dv., încercînd ironic să ne puneți la punct. În altă ordine de idei, este bine să rețineți că în meciul despre care vorbim poarta echipei maghiare a fost apărată de Grosics și nu de... Grosits, așa cum am putea crede citindu-vă scrisoarea. Mai scrieți-ne...

GHEORGHE BĂDĂLUȚĂ — Ițcani. Fotbalistul Ion Pîrcălab a debutat în echipa noastră reprezentativă la 8 octombrie 1961, la București, în meciul România—Turcia 4—0 (1—0). El nu a înscris însă nici unul dintre cele patru goluri. Autorii punctelor au fost Seredai (min. 18 și 48) și Constantin (min. 73 și 74).

ADRIAN MARCU — Tîrgoviște. Iată echipele României în meciurile de care vă interesați. **Cehoslovacia—România 6—2 (2—2), 4.XII.1938, Praga:** David—Bürger, Albu—Vintilă, Eisenbeisser, Szanislo—Bindea, Ploeșteanu, Bodola, Baratki, Orza; **România—Letonia 4—0 (1—0), 18.V.1939, București:** Pavlovici—Bürger, Sfera—Vintilă, Juhasz, Demetrovici—Orza, Reuter, Bodola, Marcu, Dobay; **România—Iugoslavia 3—3 (2—2), 31.III.1940, București:** Justin—Sfera, Felecan I—Vintilă, Rășinaru, Lupaș—Bindea, Mihăilescu, Baratki, Bogdan, Gică Popescu.

CRENGUȚA IORDAN — Pitești. Hocheistul Dumitru Iordan joacă pe postul de portar la echipa Dinamo București și are 18 ani.

CONSTANTIN MUNTEANU — Bîrlad. 1) Deși nu este prea plăcut să ne amintim de asemenea evenimente, dacă ne-ați întrebat, iată răspunsul. În meciul Elveția—România 7—1 (3—0), disputat anul trecut, la 24 mai, la Zürich, noi am aliniat următoarea formație: Ionescu (min. 46 Datcu)—Popa, Nunweiller III, D. Nicolae, Mocanu—Gergely, Dobrin—Pîrcălab, Dridea, Ionescu, Lucescu. Portarului Ionescu i s-au înscris trei goluri, iar lui Datcu patru. Deci, nici dv., care ați susținut că Ionescu a primit patru goluri, și nici colegul dv., care credea că Haidu l-a înlocuit pe Ionescu, nu ați cîștigat pariul pe care l-ați făcut. 2) Să sperăm că antrenorul rugbiștilor bîrlădeni, Mircea Paiu, va avea grijă ca echipa sa să nu facă cunoștință cu divizia B, așa cum vă temeți dv. În ceea ce privește juniorii, el îi promovează cu regularitate.

IOAN MAIOR — Petroșani. «O să aștept cam mult» — spune un vers dintr-un catren pe care ni l-ați trimis spre publicare. Să știți că la această concluzie am ajuns și noi în privința «poeziilor» dv.

CAMELIA TALIANU — Codlea, MAGDALENA NICOLAU — Iași, ILEANA PETRE — Corabia. 1) Atletul Valeriu Jurcă s-a născut la Ploiești, la 8 aprilie 1939. 2) Citiți poșta redacției din numărul trecut al revistei noastre și veți afla adresele sportivilor de care vă interesați.

LA „INTERNAȚIONALELE" DE SCHI

NUMAI SLALOM

1

ÎN FOTOGRAFII:

1. Pîrtia «Clăbucetul Taurului» de la Predeal pe care a avut loc, în nocturnă, proba de slalom paralel.

2. Francezul Jean Pierre Augert, copia fidelă a «regelui schiului» — Jean Claude Killy, înainte de startul în slalomul uriaș.

2

Ecoul «Olimpiadei albe» mai răsună și astăzi. Peste tot, marile întreceri de la Grenoble sînt acum... imitate. Sînt prezenți la starturi cei care «se vor» la viitoarele Jocuri, campioni olimpici.

La noi, în orașul «cerbului de aur», în frumoasa Poiană, au fost arborate pentru cîteva zile drapele multicolore ale participantelor la concursul internațional de schi (Austria, Cehoslovacia, Franța, R.F. a Germaniei, R.D. Germană și România).

Retrăim pentru o clipă frumusețea anului 1964, cînd aceleași state au fost reprezentate la sărbătoarea din Poiana Brașovului de către cele mai valoroase elemente de care dispuneau. (Numele lor a apărut între timp printre cîștigătorii marilor întreceri). Acum, poate obosiți de participarea la Jocurile Olimpice sau poate faptul că noi nu avem schiori de talie mondială, ele ne-au ocolit.

Să revenim însă la actuala ediție. Pe două «scene» au fost programate doar probe de slalom uriaș și special (la Poiana Brașov) și o probă de slalom paralel la un singur fanion (la Predeal în nocturnă). «Coborîrea» nu a avut loc, deoarece concurenții străini au venit fără echipament.

•

Dacă nu consultai din timp lista participanților, ai fi fost convins că pe pîrtiile Poienei și-a făcut apariția chiar «regele schiului», Jean Claude Killy, atît asemănare exista între el și compatriotul său Jean Pierre Augert. Asemănarea fizică și de stil duc adesea la confuzii și în Franța. Tînărul J.P. Augert a terminat învingător la slalomul special și la cel paralel. La slalom uriaș el a pierdut o poartă la sosire, fiind descalificat, dar asta nu ne-a împiedicat să-i intuim marea clasă. (Performanța sa la slalom uriaș întrecea cu 5 secunde pe cea a cîștigătorului probei!).

Dintre români, o bună comportare au avut doar Cornel Tăbăraș, Dan Cristea și Kurt Gohn.

Păcat că Poiana Brașovului, atît de bine înzestrată, nu găzduiește în fiecare an competiții de anvergură. Și, în orice caz, la aceste campionate internaționale n-ar trebui să lipsească din program fetele.

Paul ROMOȘAN

SPORT

COLEGIUL DE REDACȚIE

Matei ASLAN (Matty), Dimitrie CALLIMACHI (redactor responsabil), Ioan CHIRILĂ, Nicolae MĂRĂȘESCU, Nicolae NEDEF, Angelo NICULESCU, Paul OCHIALBI, Paul ROMOȘAN, Rodica ȘICLOVAN.

Prezentarea grafică: Mircea PATRICHI. Tehnoredactor: GH. DEDIU. Corector: Gh. RANETTI. Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII.

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București — 22. Telefoane: 11 91 13 și 11 10 05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

43 806 — 2,50 LEI

VIRGINIA BONCI

și medalia ei de argint
la Campionatele
europene de atletism
în sală - **MADRID 1968**

1, 76 m

LA ÎNĂLȚIME

Foto: Paul ROMOȘAN

SPORT